

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גליון 172

פְּרֻשַׁת פְּנֵחָס תשפ"ב

ענייני שבועה עשר בתמוז

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

עניני 'בין המצרים', 'חצות הלילה',
'בית המקדש', 'גלות וגאולה' -
עם ה'ליקוטי תפלות' - יופיעו
בס"ד בגליונות הבאים
שנוכה לבנין בית המקדש בתפארתו בב"א

האזנה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דעתידא
לאתגליא
לעתיד לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת פְּנִיחַס

"פִּינַחַס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, הֵשִׁיב אֶת חַמְתֵּי מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאֹתַי בְּתוֹכְכֶם, וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאֹתַי"
(במדבר כה, יא)

"השיב את חמתי" – מאי "השיב את חמתי"? – אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם: משחית, אף, וחימה. בגין דחמא ההוא 'חמה' דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק וכו'. דכד חמא ההוא 'חמה', חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל.

מאי חמא? – חמא מ', את דא דהוה טאם ברקיעא, ודא הוא סימנא ד'מלאך-המנות', דבעיא לאתבנאה באת וא"ו ואת ת'. מה עבד פנחס, דהוה מתלבש ביצחק, כדין נטיל ההוא את מ', וחסף ליה, וחבר ליה בהדיה. פיון דחמא 'מלאך-המנות' דפנחס, חסף ליה להווא מ' בהדיה, מיד תב לאחורא וכו'.

בגין דאות מ', הוה סימנא מדמאה לאדם-הראשון, למבני מות על עלמא, בגין דאת דא הוה טאם על רישיה דאדם, בשעתא דכתיב (בראשית ג, ו): "ותקח מפריו" מ' פריו. והוה מחכא ו"ת, בזמנא דכתיב (שם שם, ו-ז): "ותאכל, ותתן, ותפקחנה". כדין אתבני 'מות' על עלמא.

פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאם על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה. חמא דיוקנא דמ' פתוחה, מליא דמא. פיון דחמא ליה, אמר הא ודאי סימנא ד'מלאך-המנות', מיד חסף לה, אדפר עלה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה וכו'. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ', ועל דא: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי".
(דבר פנחס רלז).

א.

(ח"א ריג)

דע: שיש שם, שבשקדוש-ברוך-הוא רוצה להסתיר האדם מן הבעל-דבר, להצילו ממות שנגזר עליו – מסתיר ומכסה אותו בזה השם!

ואזי הבעל-דבר משויטט ומחפש סביבות זה האדם, לבקש לו מקום שיוכל להכנס תחת המסתור והמכסה להזיקו.

אך תכף כשמביט עליו, נסתלק ואין לו פח מחמת זה השם. אבל כשחס-ושלום מוצא מקום לכנס תחת המסתור והמכסה, אזי אדרבא מקבל עוד הבעל-דבר יותר פח מזה השם.

וזו בחינת מה שכתוב בזהר-הקדוש (פנחס רלז): **"שראה פינחס המ"ם של מות משויטט אז"**. הינו: כי ה'מ"ם', היא בחינת ה'פמ"ד-מ"ם' המשויטט סביב סביב פנ"ל.

ודע: ששם הנ"ל הוא שם 'סא"ל', ויוצא מפסוק (תהלים לב, ז): **"אתה ס'תר ל"י"**, מראשי-תבות, והפ"ם של **"מ'צר תצרני"** – הוא בחינת ה'פ"ם' הנ"ל, בחינת ה'פמ"ד-מ"ם' המשויטט סביב המכסה והמסתור הנ"ל לשלט על האדם.

ואם חס-ושלום מוצא מקום לשלט, אזי מקבל יותר פח מזה השם, כי נצטרף ה'פ"ם' להשם 'סא"ל' הנ"ל, ונעשה צרוף שמו **'סמא"ל'**.

על-כן צריך להפסיק בין תבות **"אתה ס'תר ל"י"**, לתבת **"מ'צר"** – כדי שלא לעשות צרוף שמו חס-ושלום וכו'.

אבל כשמשרין עצמן בכח השם הנ"ל, אזי הוא מכסה ומסתור, בחינת: **"אתה ס'תר ל"י"**, וגם **"מ'צר תצרני"** ותשמרני.

ב.

(ח"א רמא)

בְּשֵׁישׁ דִּינִים, הָיָה מִדַּת־הַדִּין מְכֻלָּה
הָאָדָם חֲסִיד־שְׁלוֹם. אָבֵל אֵין לָהּ פֶּחַ
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי וְכוּ'. אָבֵל הָאָדָם יֵשׁ לוֹ פֶּחַ
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי אֶת חֲבֵרוֹ חֲסִיד־שְׁלוֹם.

וְעַל־כֵּן בְּשֵׁישׁ דִּינִים עַל אָדָם, וּבֹא אָדָם
אֲחֵר וְחוֹלֵק עֲלָיו, אִזִּי מִדַּת־
הַדִּין מְסַתְּלֵק מִמֶּנּוּ, כִּי רוֹצִים יוֹתֵר שְׂיִנְקֵם
בּוֹ הָאָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ פֶּחַ.

עַל־כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק גָּדוֹל וּמְשֻׁגָּח
בְּתַקוּן־הָעוֹלָם, הוּא חוֹלֵק
לְפַעֲמִים בְּכוֹנֵה עַל צָדִיק אֶחָד, כִּדִּי לְסַלֵּק
מֵעָלָיו מִדַּת־הַדִּין, כִּי יִסְמְכוּ עָלָיו שֶׁהוּא
יִנְקֵם יוֹתֵר, אָבֵל אַחֲר־כֵּן הוּא עוֹשֶׂה
בְּרַחֲמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה יִסּוּרִים לְאוֹתוֹ הַצָּדִיק.

וְזֶה פֶּרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כה, יא): "פִּינְחָס בֶּן
אֶלְעָזָר וְכוּ', הִשִּׁיב אֶת חַמְתִּי וְכוּ',
בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם, וְלֹא כִלִּיתִי
וְכוּ'".

הֵינּוּ: שְׂפִינְחָס הִשִּׁיב אֶת חַמַּת הַשָּׁם,
וְסַלֵּק מִדַּת־הַדִּין מִיִּשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
שְׂלֵב־נֶקְמָה לְנִקְמָה בָּהֶם, עַל־כֵּן נִסְתַּלְקוּ
הַדִּינִים. וְזֶה מַחְמַת כִּי הַדִּינִים אֵינָם יְכוּלִים
לְכַלּוֹת וְכוּ', וְרוֹצִים יוֹתֵר כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה
לְנַקֵּם.

וְזֶה: "וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּקִנְאָתִי" - הֵינּוּ: שְׂבִיחַ מוֹדִיעַ לָנוּ
הַתּוֹרָה גָּדֹל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה פִּינְחָס לְיִשְׂרָאֵל,
בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְלִבְשׁ נֶקְמָה
לְנִקְמָה בָּהֶם.

וְהַטַּעַם הוּא: כִּי "וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי" - הֵינּוּ:

שְׂבִיחַ בְּקִנְאָתִי, בְּמִדַּת־הַדִּין שְׁלִי, אֵינִי מְכַלָּה
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִדַּת־הַדִּין אֵין בָּהּ פֶּחַ
לְכַלּוֹת. אָבֵל הָאָדָם כְּשֶׁנוֹקֵם יֵשׁ לוֹ פֶּחַ
לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי חֲסִיד־שְׁלוֹם.

עַל־כֵּן עָשָׂה פִּינְחָס טוֹבָה נִפְלְאוּהָ
לְיִשְׂרָאֵל, בְּפֹה שְׂלֵב־שׁ קִנְאוֹ לְנִקְמָה
בָּהֶם - כִּי עַל־יְדֵי־זֶה רִפְתָּה מִיִּשְׂרָאֵל פֶּחַ
הַדִּינִים, בְּחֻשְׁבֶּם שְׂפִינְחָס יִנְקֵם בָּהֶם בְּיוֹתֵר.
וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה "הִשִּׁיב פִּינְחָס אֶת
חַמְתִּי" וְסַלֵּק מִדַּת־הַדִּין בְּנִל.

אָבֵל בְּאַמְתִּי: פִּינְחָס בּוֹדְאֵי הָיָה רַחֲמָן,
וּבּוֹדְאֵי אַחֲר־כֵּן הִקַּל הַדִּינִים
מֵעַלֵּיהֶם.

ג.

(ח"א רעח)

"בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי" (בַּמִּדְבָּר כה, יא) -
בְּחִינַת הַצָּדִיק שְׂאִינוֹ מְקַנֵּא
שׁוֹם צָדִיק, לֹא בְּעוֹלָם־הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם־
הַבָּא - רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבַּרְךָ.

ד.

(ח"ב סה)

כְּשֶׁמְקַנְאֵין "קִנְאָת ה' צְבָאוֹת" (מְלָכִים ב'
יט, לא; יִשְׁעִיָה ט, ו; לז, לב) -
נִחְשָׁב כְּמוֹ צְדָקָה.

כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ הַתּוֹסֵפּוֹת עַל מָה שֶׁאָמְרוּ:
רז"ל (בְּבֵא־בְתָרָא י: עַל מִשְׁלֵי יד, לד):
"צְדָקָה תְּרוֹמֵם גּוֹי, אֵלּוֹ יִשְׂרָאֵל. וְחֶסֶד
לְאֲמִים חֲטָאת, אֵלּוֹ הָעַפּוֹ"ם, שְׂפָל חֶסֶד
שְׁעוֹשֵׁי"ן" וְכוּ' [חֲטָא הוּא לְהוֹ, שְׂאִינָם עוֹשֵׁי"ן - אֵלּא
לְהַתְגַּדֵּל בּוֹ; אֵלּא שֶׁתִּמְשֹׁךְ מְלָכוּתָן; אֵלּא לְהַתְיַחֵר בּוֹ; אֵלּא
לְחַרְפֵּי אוֹתָנָן]. וְהִבִּיאוּ רֵאִיָה מִנְּבוֹנֵי־רָאדָן.

וְכָתְבוּ הַתּוֹסֵפּוֹת שֵׁם: "וּנְבוֹנֵי־רָאדָן עָשָׂה
אִז צְדָקָה, שְׂקִנְאָ לְהַקְדוֹשֵׁי־בְרוּךְ־

הוא". נמצא: ש"קנאת ה' צבאות" הוא כמו 'צדקה'.

[לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, פח (על פי לקוטי מוהר"ן הנ"ל): - כן מבאר בתהלים לענין 'פנחס', כמו שפתיב (תהלים קו, ל): "וישמד פנחס ויפלל", שקנא קנאת ה' צבאות, "ותחשב לו לצדקה" (שם פסוק לא הסמוך). הרי מבאר דברי אדמו"ר ז"ל: "שקנאת ה' צבאות, נחשב לצדקה".]

ה.

(שיחות הר"ן צו)

הש"י עולמות שיש להצדיק, הוא בונה אותם ממחלקת וכו'. פי הצדיק "מטה כלפי חסד" (על פי ראש השנה יז), ודן כל החולקים עליו לכף זכות, שפונתם לשם שמים.

כי לא היה העולם יכול לסבל אור-הצדיק, שגדול מאד לסבלו, וגם מחמת שיש כמה דינים וקטרוגים גדולים על 'הצדיק הגדול האמת' - על כן הם חולקים עליו, ובזה הם משתיקים הדינים והקטרוגים.

כמו שאנו רואים פשיש דין קשה על אדם אחד, ואחד לובש קנאה ואומר: "אני אלה ואנקם ממנו ואעשה בו דין", על ידי זה הוא משתיק ממנו שאר הבעלי דין שמקטרוגים, שלא היה אפשר לו לסבל דיניהם.

נמצא: שזה שהולך לנקם ממנו, עושה לו טובה גדולה מאד, כי בודאי טוב ונוח לו לסבל דינו של זה, שזה אפשר לו לסבלו, מלסבל דיניהם חסד ושלום, שלא היה אפשר לסבלו.

וכמו שמצינו אצל פינחס במעשה זמרי: כי לולא פינחס, היו ישראל חיבין

כליה חסד ושלום. אך מחמת שיצא פינחס וקנא קנאת השם, על ידי זה נשתק הדין מעל ישראל, כמו שפתיב (במדבר כה, יא): "בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי וכו'".

בן זה שחולק על הצדיק ואומר: "אני אעשה לו ואראה לו גבורתי ונקמתי ממנו" - על ידי זה משתיק ממנו שאר הדינים. וגם עושה לו טובה וכו'. ועל ידי זה מעלין אותו מדרגה לדרגה יותר עליונה.

ו.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, צג - על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, ואת הערבים)

"אתה מרום לעולם ה'" (תהלים צב, ט), ו"ידך על העליונה תמיד" (רש"י שם) - פי כבר היו משה רבנו ופינחס בעולם, שמהם ינקו כל הצדיקים והפשרים האמתיים שבכל דור.

עד אשר גם עתה "בעבודתנו לא עזבנו אלהינו" (עזרא ט, ט), ו"אין דור יתום"

(חגיגה ג, ב; אבות דרבי נתן פי"ה; תימורה"ן קפט), ובכל דור ודור נמצאים בחינת 'מקנאי קנאת ה' צבאות', שהם בחינת 'פינחס' שעמד ויפלל וכו'.

ויש בכל דור ודור אנשי אמת, החסים על נפשם באמת, ואינם רוצים להטעות את עצמן ומסתכלין על אחריתם בכל יום בעין האמת.

עד שהם בבחינת 'מקנאי קנאת ה' צבאות', שמתעוררים מעצמם לעשות עבודת קדושות בשביל האמת מה שלא נצטוו בהם.

וכעין שאמרו ז"ל על פינחס, ועל כל הקנאים (סנהדרין פב.): "שאם בא לשאל, אין מורין להם", שזהו בחינת נדרים, בחינת צדקה וכו'.

ועדין צריכין לבאר בזה הרבה, אך אי אפשר לבאר הכל, מחמת זה בעצמו שמבאר בדברי רבותינו ז"ל הנ"ל: "שאינ מורין להם" וכו'. והבן היטב.

ועל-ידי מה תבוא לבחינת אהבה? - בשתקבל מן כל הנקודות - א) הן מנה ובה' ב) והן מהנקודות שבכל אחד מישראל. ג) הן מנקודה-בכליות'.

ששם אצל כל הנקודות, שורה אהבה קדושה הנקרא 'בהן', כמו שכתוב: "הנני נתן לו את בריתי שלום". והנקודה הוא "ברית שלום", כמו שכתוב בעצ"חיים (שער שבירת הכלים פ"ג): "שהאור החסד נשאר ביסוד דאצילות".

[לקוטי הלכות, נשיאת פנים ה, יגיד טו-טז-זיז (על-פי תורה ח"א לד הנ"ל), ענין סמיכות הפרשיות שבפרשת פנחס:

וזה בחינת הסמיכות של כל הפרשיות שבסדר פינחס. כי פינחס הכניע קלפת בלעם, ועל-ידי זה זכה לכהונה, שהוא בחינת אור האהבה הקדושה ששורה אצל הנקודה, שהוא בחינת 'ברית שלום' (זהר בראשית לג. נח נט: ועוד).

ואז נפלו ונתבטלו כל הקלפות והסטרין-אחרנין, שמהם אהבות הנפולין, ועל-כן על-ידי זה היה להם פח לכלות ולבער כל המדינים, כמו שכתוב שם תכף אחר נתינת הכהנה לפינחס (שם כה, יז): "צרור את המדינים והפיתם אותם".

כי בודאי עתה אחר שזכה פינחס לכהונה, שהוא אהבה הקדושה, שעל-ידי זה נתבטלו הקלפות, שהם אהבות הנפולין, ובודאי עתה יכולין להכות ולבער את המדינים שהחטיאו את ישראל בכח בלעם-הרשע, שהם בחינת הקלפות הבאים מ'שבירי-כלים', שהם אהבות-נפולין - כי עתה הם מתבטלין על-ידי פינחס, שזכה לאהבה הקדושה.

ועל-כן הלך פינחס בעצמו אל המלחמה הזאת, והוא בעצמו הרג את בלעם" (במדבר כג ד) - כי עקר הכניעתם היה על-ידי פינחס, שזכה לאהבה-הקדושה, שהוא בחינת ה'כהונה', כנ"ל.

וזה שנצטוו תכף אחר-כך (במדבר כו): "למנות את ישראל" - כדי לעורר פח כל נפש ונפש מששים רבוא נפשות ישראל, כדי להמשיך בחינת הנקודה-טובה שיש בכל נפש ונפש מישראל, כדי לטהר אותם מטמאת קלפת

"הנני נתן לו את בריתי שלום. והיתה לו ולזרעו אחריו ברית פהנת עולם" (במדבר כה, יב-יג)

ז.
(ח"א לג, א)

על-ידי מה ימצא השם יתברך בין בטיבו בין בעקו, על-ידי ה'תורה' הנקראת 'שלום', כמה דאת אמר (משלי ג, יז): "וכל נתיבותיה שלום". ועל-ידי 'צדיקים' שנקראו גם כן 'ברית שלום' (זהר בראשית לג. נח נט: ועוד).

ומחמת-זה יכול לאהב את ה'שלום' בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויכול להיות 'שלום' בין ישראל, ולאהב זה את זה.

ח.
(ח"א לד, ז-ח)

כשהקדושי-ברוך-הוא נתן הכהנה לפינחס, אמר (במדבר כה, יב): "הנני נתן לו את בריתי שלום" - כי ה'כהונה' היא בחינת אהבה, הוא אברהם, שורה במקום "ברית שלום" (זהר בראשית לג. נח נט: ועוד), הינו: "צדיק יסוד עולם" (משלי י, כה).

בלעם, שהוא בחינת פגם-הברית. כי "בכל אחד ואחד מישראל, יש בו נקדה-טובה" מה שאין בחברו, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. ועל-כן הצרכו למנות כל ישראל כל יוצאי צבא, כל היוצא ללחם מלחמות השם בזה העולם, כדי לעורר כח ה'נקדה-טובה' של כל אחד.

וזה שפרש רש"י שם (שם שם, ה): **"החנכי", "שמי מעיד עליהם על תקוה-הברית, כי ה' בראש יו"ד בסוף" -** הינו: שעל-ידי הזכרת שמותם הקדושים, נתעוררה ה'נקדה-טובה' שיש בהם בכל אחד ואחד, שהוא בחינת 'שמו יתברך', כי היא בחינת החלק אלוה ממעל שיש בכל אחד ואחד וכו'.

וזה שנסמך מיד אחר-כך 'ירשת ארץ ישראל', כמו שכתוב (במדבר כו, ג): **"לאֵלֶּהָ תַחֲלַק הָאָרֶץ בַּנְּחִלָּה בַּמִּסְפָּר שְׁמוֹת" וכו'.**

כי 'אור ה'נקדה-הקדושה' נמשכת בכמה בחינות, כפי האדם והמקום והזמן. ובכלליות גני-העולם, עקר ה'נקדה הם 'כלל-ישראל'; וביין 'כלליות-ישראל', עקר ה'נקדה הוא ה'צדיק-האמת'. וכן במקום - פי גם בבחינת 'מקום' יש 'נקדה-טובה', שהוא 'ארץ-ישראל' וכו'; פי גם בבחינת מקום יש נקדה טובה שהוא 'ארץ-ישראל', ו'בארץ-ישראל בעצמה יש עשר קדשות' (כלים פ"א מ"א), ועקר ה'נקדה הוא 'נקדת אבן-שתייה', שהיא ה'נקדה של ארץ-ישראל, שהיא 'נקדת כל העולם'.

וכן בזמן - פי בכל יום ויום יש בו 'נקדה-טובה', פי "לית יום דלית בו טוב" (זהר נשא כגג). אך ה'נקדה של 'כלל-הזמן' וכו', הוא 'שבת' וכו', 'ראשי-החדשים' ו'ימים-טובים' וכו'; ועקר ה'נקדה של כל השנה וכו', הוא 'יום-כפור' וכו', שבו נכנס ה'כהן-גדול', 'צדיק-הדור', בחינת 'נקדה-הכללית' - למקום ה'אבן-שתייה', 'נקדת-העולם'.

נמצא: שאז נכללו כל ה'נקדות-טובות הכלליות' של ה'צדיק' וה'מקום' וה'זמן', ועל-כן אז הוא 'מחילת וכפרת כל העונות' וכו' - מחמת שאז מאירה עצם ה'נקדה ביותר ויותר, ומאירה ביותר ה'אהבה-הקדושה' ששורה אצל ה'נקדה וכו'.

ועל-כן נסמכה 'ירשת ארץ-ישראל' ב'פרשת פינחס' אחר 'מניו בני ישראל' (במדבר כו) - כי 'ארץ-ישראל' הוא בחינת 'נקדת-המקום', פי שם זוכין שיקבל כל אחד ואחד 'אור-הנקדה' שלו, כפי חלקו ב'ארץ-ישראל'. ועל-כן נסמכו זה לזה.

ואחר-כך נסמכה הפרשה של 'משה' - פי 'משה' הוא 'צדיק-הדור', בחינת 'נקדה-הכללית', והוא נתן התורה

ל'ישראל, שהוא בחינת ה'נקדה', והוא היה צריך להכניס את ישראל ל'ארץ-ישראל', ששם נקדת העולם, ושם עקר מקום ה'קדושה לקבל שם 'אור ה'נקדה-הקדושה', שהוא 'אור-התורה' וכו', פי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא ב'ארץ-ישראל'.

ואז היה מתתקן הכל, אבל על-ידי פגם בגני-ישראל, גרמו שגם משה נכשל ב'הפאת-הצור' ב'מי מריבה', שעל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ.

פי עקר קבלת 'אור-הנקדה הנ"ל, הוא על-ידי 'שלוש'. ועל-כן על-ידי ה'מחלקת והמריבה', בחינת 'מי מריבה', גרמו שגם משה טעה והכה את הצור וכו', ולא דבר בפיו, ועל-ידי-זה נגזר שלא יכנס לארץ ששם המקום לקבל 'אור-הנקדה' בשלמות - שעל-ידי-זה גלינו מארצנו וכו'.

ועל-כן בקש משה (במדבר כו, טז): **"יפקד ה' אלקי הרוחת איש על העדה" וכו',** ופרש רש"י: **"שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" -** הינו: שיוכל להאיר ה'נקדה' בלב כל אחד מישראל וכו', פי ה'נקדה' היא בחינת 'רוח אלקים' וכו' - בחינת: **"שיודע להלך כנגד רוחו" של כל אחד ואחד,** כנ"ל.

ואחר-כך נסמך פרשת הקרבנות של כל ימות השנה, שהם התמידין שבכל יום, ומוספין של שבת ויום-טוב וראשי-הדש - זה בחינת להמשיך ה'נקדה שבכל יום ויום, וכן נקדה הכללית של שבת ויום-טוב, שבשביל-זה באו קרבנות התמידין ומוספין של שבת ויום-טוב, כפי ה'נקדה שצריכין להמשיך באותו היום, פי על-ידי הקרבנות שהקריבו בבית המקדש על-ידי הכהן, המשיכו והאירו 'אור ה'נקדה הקדושה' שעקרה במקום הבית-המקדש, שנמשכת על-ידי הכהן כפי היום וכנ"ל, שעל-ידי-זה מחילת כל העונות וכו', בבחינת (משלי י, יב): **"על כל פשעים תכסה אהבה"** (כפבאר שם בהתורה).

נמצא: **שכל פרשיות אלו של 'סדר פינחס', סמוכים בסמך נפלא זה לזה -** פי כלם מדברים: להמשיך 'אור-הנקדה הקדושה' בכלליות ובפרטיות, כפי האדם והמקום והזמן, שעל-ידי-זה מכניעין כל הקלפות והסטר-אקרא, שהם 'אהבות-הנפולין', שזהו בחינת כל הקרבנות, להכניע 'דוח-הבהמיות, תאות-הבהמיות', 'אהבות-הנפולין' - להכניעם על-ידי ה'כהן', שהוא בחינת 'אהבה-הקדושה' השורה אצל ה'נקדה-הקדושה', שמאירה ב'בית-המקדש' ביותר וכנ"ל - שעל-ידי-זה נתתקן בחינת 'שבירת-כלים', בחינת 'שביר-לוחות', שעל-ידי-זה נתתקן הכל, ועל-ידי-זה תבא הגאולה שלמה במהרה בימינו אמן].

ט.

(ח"א לט)

ה'עֲרֵלָה' הֵם 'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת', הַמְסַבְּבִים
 ה"בְּרִית שְׁלוֹם" (זהר בראשית לג. נח
 נט: ועוד). וּכְשֶׁמִּשְׁבְּרִין אֶת ה'עֲרֵלָה', אָזִי
 נִתְגַּלָּה "בְּרִית שְׁלוֹם". וּכְשֵׁי ש'שְׁלוֹם'
 לְמִטָּה, יֵשׁ לוֹ 'שְׁלוֹם' לְמַעַל בְּמְרוֹמוֹ.
 וּכְשֵׁי ש'שְׁלוֹם' לְמַעַל, אָזִי נִתְגַּלָּה וְנִתְרַבָּה
 שְׁבַע גְּדוּל בְּעוֹלָם.

שָׂאָר עֲנִינֵי 'פְּנִחָס', נִמְצָאִים בְּסוֹף פְּרֻשַׁת בְּלָק

"חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֻכִּי" (במדבר כו. ה)

הטיל הקדוש-ברוך-הוא שמו עליהם ה"א מצד
 זה ויו"ד מצד זה, לומר: מעיד אני עליהם, שהם
 בני אבותיהם. וזהו שמפרש על-ידי דוד (תהלים
 קכב. ד): "שבטי יה עדות לישראל" – השם הזה
 מעיד עליהם לשבטיהם, לפיכך בכלם בתיב:
 "החנכיי", "הפלאי" וכו'. (רש"י; פסיקתא-דרב-נחמא
 יא.ו; בראשית-רבה עט. ז; שיר-השירים רבה ד. כה)

י.

(ח"א לו. ו)

הַעִיד עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב: "שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאוּ
 שְׁבִטֵי יְהוָה", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י ז"ל
 עַל הַחֲנוּכִי" (במדבר כו. ה): "שְׁמֵי מַעִיד
 עֲלֵיהֶם". שֵׁם 'יְהוָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִחִין', כְּמוֹ
 שְׁמוּבָא (שיר-השירים-רבה ד. כה; פסיקתא-דרב-נחמא
 יא. ו): "שֶׁהַעֲבוּ"ם הָיוּ אוֹמְרִים: אִם בְּגוֹפִם
 הָיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּ' [כְּלִישׁוֹן בְּנִשְׁוֹתֵיהֶם], לְפִיכָךְ
 הַעִיד הַכְּתוּב עֲלֵיהֶם" וְכוּ'.

וְזֶה הוּא (זהר משפטים קי:): "סְלוּקָא דִּיסוּדָא
 עַד אָבָא וְאָמָא" – הֵינּוּ: בְּחִינַת: "שְׁמֵי
 מַעִיד עֲלֵיהֶם".

"לֹאֵלֶּה תַחֲלַק הָאָרֶץ" (במדבר כו. נג)

יא.

(ספר-המדות, הקדמה)

'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' הִיא קוּמָה שְׁלֵמָה,
 וְ'חֲלֻקַּת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'
 הִיא כְּפִי קוּמַת אָדָם. הֵינּוּ: שֶׁחֲלַק וְגָבּוּל זֶה
 הוּא בְּחִינַת 'רֵאשׁ', וְחֲלַק וְגָבּוּל זֶה הוּא בְּחִינַת
 'יָד יְמִין', וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה כָּל ה'שְׁנַיִם-עֶשֶׂר
 גְּבוּלִים שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְחַלְקָה
 לְשִׁבְטִים', שֶׁכֻּלָּם הֵם כְּפִי 'חֲלֻקֵי קוּמַת
 אָדָם', כְּמוֹבָא מְזָה בְּסִפְרֵים (עֶצְר־חַיִּים, שַׁעַר מַג
 פ"א).

יב.

(ח"א כ. בסוף)

"תִּקְוֹנָא תְּשִׁיעָא: רַבְרַבִּין וְזַעֲרִין נְחִתִּין
 בְּשִׁקּוּלָא" (זהר תרומה קעז: פֶּרְקָא
 תְּלִיתָא דְּסִפְרָא-דְּצְנִיעוּתָא) – הֵינּוּ: בְּחִינַת 'אֶרֶץ-
 יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּחְלָקָה לְשִׁבְטִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת
 (תְּהִלִּים קד. כה): "חִיּוֹת קִטְנוֹת עִם גְּדֻלוֹת".

"אִישׁ כִּי יָמוּת וּבֵן אֵין לוֹ, וְהַעֲבַרְתֶּם
 אֶת נַחֲלָתוֹ לְבֵיתוֹ" (במדבר כז. ח)
 – עֲנִינֵי 'נַחֲלָה וִירוּשָׁה' –

יג.

(ח"א ז. ז)

"יִבְחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ" (תְּהִלִּים מז. ה), זֶה
 בְּחִינַת 'מִשָּׁה' וְכוּ', כְּמֵאֵמֶר הַזֶּה לְ
 (זְבַחִים קיט:): "רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, 'נַחֲלָה'
 (דְּבָרִים יב. ט), זֶה שִׁילָה". "שִׁילָה, דָּא מִשָּׁה"
 (זהר בראשית כה: תְּקוּנַת-זֶהר מַג. וְעוּד).

וְזֶה בְּחִינַת (סנהדרין כ:): "וְלִבְנוֹת לָהֶם בֵּית-הַבְּחִירָה" - זֶה בְּחִינַת 'מִשָּׁה', "בְּחִינַת דַּעַת" (זהר פקודי רכא), כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל (ברכות לג): "מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת, בָּאֵלוֹ נִבְּנָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו". וְזֶה בְּחִינַת: "יִבְחַר לָנוּ אֵת נַחֲלָתָנוּ".

יד

(ח"א נט, ה - על-פי 'קצור לקוטי-מוהר"ן')

[ענין 'נחלת אבות' - לגיר גרים, ולקרב נפשות להשם-יתברך]

עַל-יְדֵי שֶׁמְקַרְבֵּי נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי 'הַתְּבוּדוֹת' שֶׁמִּתְבוּדָד וּמְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵוֹ וְשׁוֹפֵט וְדָן אֶת-עַצְמוֹ עַל כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה - זֹכָה לְשִׁמְרַת-שִׁבְתּוֹ, שֶׁהוּא 'בְּטוֹל הָרַע וְהַקְּלָפוֹת'.

וְעָלָיו אָמַר הַנְּבִיא: "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבַחֹמֹתַי, יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבְּנוֹת" (ישעיה נו, ה).

"יָד" - הֵינּוּ: שִׁיחָה לֹא פָח לְהַעֲמִיד 'תְּלַמִּידִים', וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם "רוּחַ חֲכָמָה" (דברים לד, ט).

"וְשֵׁם" - הֵינּוּ: שִׁיזְכָּה לְשֵׁם טוֹב, שֶׁכָּל הַנְּפָשׁוֹת יִתְאוּוּ תְּאוּוֹה תְּאוּוֹה לְהַכְּלִיל בְּנַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ וְכוּ'.

וְלְשֵׁם' הֵזָה יִזְכוּ, מִחֲמַת בְּחִינַת 'חֹמָה', בְּחִינַת 'מְאָרִיךְ אֵף', שֶׁיִּכְבַּשׁ כְּעָסוֹ. וְעִשְׂרוֹת וְכִבִּישַׁת כְּעָס' בְּחִינָה אַחַת, וְנִקְרָאִים 'חֹמָה' וְכוּ' (עין בפנים).

וְזֶה פְּרוּשׁ: (משלי יט, יד): "בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת". "בֵּית וְהוֹן" - זֶה בְּחִינַת (הפסוק ה"ל): "בְּבֵיתִי וּבַחֹמֹתַי" וְכוּ'.

וּכְשֶׁשׁוֹמֵר עַצְמוֹ מִכְּעַס, וּמַגְדִּיל הַחֹמָה שֶׁל עִשְׂרוֹת' - בְּזָה מַגְדִּיל נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ וְכוּ'.

זֶה הַפָּח [לְקַרֵּב נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וּמְשַׁפֵּט וְהַתְּבוּדוֹת' וְשִׁמְרַת-שִׁבְתּוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוֹל מִכְּעַס' וְזֹכָה לְעִשְׂרוֹת-דְּקָדְשָׁה, וּמַגְדִּיל נַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ] - מְקַבֵּל מ'אָבוֹת', שֶׁ"ה'אָבוֹת' הֵיוּ מְגִיְרִים גֵּרִים" וְכוּ'.

(אברהם: גְּרָאשִׁית יב, ה; גְּרָאשִׁית-רַבָּה לט, יד. יצחק: גְּרָאשִׁית-רַבָּה פד, ד. יעקב: גְּרָאשִׁית לה, ב; גְּרָאשִׁית-רַבָּה פד, ד).

טו

(ח"א ס, ד)

'יִרְאֵת הַבֵּן' שֶׁהוּא "מוֹרָא אָב וְאִם" (ויקרא יט, ג), צָרִיךְ לְהַמְשִׁיכָה בְּבְחִינַת 'נַחֲלַת אָבוֹת', בְּחִינַת (משלי יט, יד): "בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת אָבוֹת".

וְצָרִיךְ שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט ה'יִרְאָה' עַל כָּל 'חֲלָקֵי עִשְׂרוֹת', שֶׁהֵם 'נַחֲלַת אָבוֹת'. דְּהֵינּוּ בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ קוּיִן', בְּחִינַת (בבא-מציעא מב): "לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ בְּפָרְקַמְטָא, וְשְׁלִישׁ בְּקַרְקַע, וְשְׁלִישׁ בְּיָדוֹ". וְכוּ'.

טז

(ח"א סט)

כָּל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם, הוּא בָּא עִם בְּתִזְוֹגוֹ הַמְּיַחֲדֵת לוֹ, וְעִם סְכוּם מְמוּן הַקְּצוּב לוֹ, שִׁיחָה לֹא בְּזָה הָעוֹלָם, וְכַמָּה 'פְּרוֹת', הֵינּוּ 'בְּנִים', שִׁיחָיו לֹא בְּזָה הָעוֹלָם.

וְהֵם בְּחִינַת 'אֵילָן' וְעֲנָפִים ו'פְּרוֹת' - הֵינּוּ: שֶׁ'אוֹרֵי-נַפְשָׁה' הוּא בְּחִינַת 'עֵקֶר הָאֵילָן'. שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְּׁטִים 'עֲנָפִים', הֵינּוּ: הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפִשְׁטוֹת 'אוֹרָה', הֵינּוּ בְּחִינַת ה'מְמוּן' - הוּא בְּחִינַת 'עֲנָפִים שֶׁל הָאֵילָן'. וְעַל ה'עֲנָפִים' אֵלּוֹ גְּדִלִים ה'פְּרוֹת', הֵינּוּ ה'בְּנִים'.

נמצא: כשאחד גוזל מחברו 'ממון', הוא גוזל ונוטל ממנו 'ענפים של האילן' שלו, הינו: התנוצצות 'אור-נפשה', שמשם ה'ממון' פנ"ל.

על-כן על-ידי-זה הוא גוזל ונוטל ממנו 'נפש בניו ובנותיו' שתלויים וגדלים ויונקים מ'אור הענף' הזה, כי הם הם ה'פרות' הגדלים על ה'ענפים' אלו, וכשנוטל ה'ענף' נוטל ה'פרות'.

וזה סוד שאמרו רז"ל (בבא-קמא קיט): "הגוזל את חברו, פאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

וזה בחינת 'ירשה' ששיף לבנים - כי כשה'פרות' יוצאין, לפעמים עדין צריכים ל'ענפיהם' לינק מהם. ועל כן כשנפטר, ואינם יכולים לינק עוד, כי נפסק ה'נקת האילן', על-כן הם מקבלים ויורשים ה'ממון' השיף להם, להשלים 'אורם', והיא מקבלת השאר מה שראוי לה ל'אורה' - וזה בחינת ה'כתבה' שנוטלת.

ולפעמים אין צריכין הבנים לקבל עוד 'אור' מה'ענפים', ואף-על-פי-כן נוטלים 'ירשה' - זהו מבחינה אחרת. כי כשהבנים יוצאים לעולם, יוצא תקף עמהם 'בת-זוגם', ו'ממזנם', ו'בניהם' - הינו: ה'אילן', וה'ענפים', וה'פרות', והאב מקבץ אורם.

ועל-כן אפשר שיהיה גם-כן לאב ממון בשביל בניו, על-ידי שמקבץ חלקי אור שלהם.

ועל-כן לפעמים הם נוטלים ירשה, אף שאינם צריכים לאמן לקבל אור

מענפיה, אבל הם נוטלים ממון שלהם, שקבץ אביהם על-ידם מחלקי אור שלהם.

ובאמת לא היה ראוי לחלק הירשה בשוה, כי בודאי אינו שוה חלקי אורם. אבל אי-אפשר למסר משפט זה לבית-דין שלמטה, כי אין יודע חלוקים אלו, כי-אם היודע תעלומות, והוא באמת מסדר אחר-כך כראוי, ונוטל מזה ונותן לזה.

ז.

(ח"א קג)

איתא בגמרא (סנהדרין דף צא:): "כל המזנע הלכה מפיו תלמיד, פאלו גוזלו מנחלת אבות, שנאמר (דברים לג, ד): 'תורה צוה לנו משה מורשה' וכו'".

וכיון שראה משה, שבני ראובן ובני גד מניאין לב בני-ישראל מנחלת אבותם - בשביל-זה קרא להם: "תרבות אנשים הטאים" (במדבר לב, יד), ותרגם אונקלוס: "תלמידי גבריא חיביא". הדבר הזה קבלתם מרבניכם, שרבעם גזל מכם 'הלכות', ו'הלכות' הם 'נחלת אבות' פנ"ל. ועתה גם אתם הולכים בדרכי אבותיכם, ורצונכם לגזל מישראל 'נחלת אבותם'.

יח.

(ח"ב עא)

"**אף נחלת שפרה עלי**" (תהלים טז, ו). "נחלת" - זה בחינת 'יעקב', בחינת (דברים לב, ט): "יעקב חבל נחלתו".

יט.

(ח"ב לז)

דרך העולם: שכל עבודתם הוא, כדי להשאיר ירשה לבניו וכו'. אבל הממון של תאות עולם-הזה, הוא מותרות,

שֶׁנִּשְׁאָר מִן הָאָדָם 'מוֹתְרוֹת', אַחַר שְׁמֵלָא תֵּאוּתוֹ בְּעוֹלָם־הַזֶּה, וְהַ'מוֹתְרוֹת' אַחַר כָּל תֵּאוּתוֹ, הוּא הַ'מְמוֹן' שֶׁנִּשְׁאָר אַחֲרָיו.

גַּם הַבְּנִים שְׂאִינָם נוֹלָדִים בְּקִדְשָׁה, הֵם גַּם־כֵּן 'מוֹתְרוֹת' מִמֶּשׁ, כִּי הֵם בָּאִים מִ'מוֹתְרוֹת', וְ'סִרְחוּן', וְעֵבִירַת־הַמַּח' שִׁיּוּצָא לַחוּץ, וּמִזֶּה נִתְּהוּוּ הַ'בְּנִים' וְכוּ'.

וְכִי שְׁמַנִּיחַ בְּנִים כְּאֵלוֹ, הוּא גְּנָאִי וּבְזִיווֹ, כִּי הֵם בְּחִינּוֹת 'מוֹתְרוֹת' וְ'טִנּוּף', עַל־כֵּן הוּא רוֹצֵה לְכַסּוֹת אוֹתָם וּלְיַפּוֹת אוֹתָם עִם הַ'מְמוֹן', שֶׁהוּא גַם־כֵּן 'מוֹתְרוֹת' גְּמוּר', שֶׁנִּשְׁאָר אַחַר כָּל הַתֵּאוּת. וְזֶהוּ הַ'יִרְשָׁה' שֶׁמִּשְׁאִיר לָהֶם אַחַר מוֹתוֹ, נִמְצָא שְׁמִכְסָה בְּטִנּוּף עַל טִנּוּף.

וְזֶהוּ (תְּהִלִּים יז, יד): "יִשְׁבְּעוּ בְּנִים" - שֶׁהַ'שְּׁבִיעָה' שֶׁלָּהֶם הוּא 'בְּנִים', שֶׁבְּשִׁבְלָם הֵם מְבַלִּים אֶת יְמֵיהֶם. "וְהִנִּיחוּ יְתָרָם לְעוֹלָלֵיהֶם" - שְׁמִכְסִים בְּ'מוֹתְרוֹת' עַל הַ'עוֹלָלִים', שֶׁהֵם גַּם־כֵּן בְּחִינּוֹת 'מוֹתְרוֹת' כַּנֶּ"ל - הֵינּוּ: הַ'יִרְשָׁה' שְׁמַנִּיחִים לַבְּנִים, שֶׁבְּשִׁבְלֵיהֶם מְבַלִּים יְמֵיהֶם.

אָבֵל אֲנִי - אֵין בּוֹחֵר לְעַצְמִי כִּי־אִם לְזִכּוֹת "לְחַזּוֹת בְּנַעַם ה'". וְזֶהוּ (שָׁם שָׁם, טז): "אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פָּנֶיךָ" - שֶׁדוּד הַמֶּלֶךְ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם אָמַר: שֶׁבָּחַר לוֹ רַק לְזִכּוֹת בְּצַדִּיקוֹת שְׁלוֹ, לְחַזּוֹת פָּנֵי הַשֵּׁם וּלְהַפִּיר הַבוֹרְאֵי־תִבְרָה. וְגַם הַבְּנִים שֶׁהוּא חָפֵץ לְהַשְׁאִיר - פּוֹנְתוֹ רַק בְּשִׁבְלֵוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּדִּי לְהַשְׁלִים כְּבִיכּוֹל "צַלֵּם דְמוֹת תְּבִנִיתוֹ" (בְּרַפְת שְׁבַע־בְּרִכּוֹת), כִּי הַ'בְּנִים־דְּקִדְשָׁה' הֵם גְּבוּהִים מְאֹד וְכוּ'.

וְגַם מִי שֶׁבּוֹחֵר בְּ'עוֹלָם־הַבָּא', וְרוֹצֵה לְהַשְׁאִיר זְכוּתוֹ לְבָנָיו - גַּם זֶה בְּחִינַת "יִשְׁבְּעוּ בְּנִים" וְכוּ'. וְעַם־כָּל־זֶה טוֹב מְאֹד אֲפִלוּ מִי שֶׁעוֹבֵד בְּשִׁבְלֵוֹ 'עוֹלָם־הַבָּא'. וְגַם טוֹב לְהַשְׁאִיר זְכוּתוֹ לְבָנָיו, כְּמוֹכָא: "שְׂאִין לְאָדָם לְקַבֵּל כָּל שְׂכָרוֹ, רַק יִשְׂאִיר מְזִכּוֹתוֹ לְבָנָיו אַחֲרָיו".

רַק שֶׁהַצְּדִיקִים הַשְּׁלָמִים אוֹהֲבֵי־הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, כְּגוֹן דָּוִד וְכִיּוּצָא, אֵין בּוֹחֲרִים בְּכָל־זֶה כָּלְלִי, וְאֵין רוֹצִים לֹא בְּעוֹלָם־הַזֶּה, וְלֹא בְּעוֹלָם־הַבָּא, וְלֹא לְהַשְׁאִיר זְכוּתָם וְצַדִּיקָתָם לְבָנֵיהֶם, רַק לְמַלְאוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

ג.

(ח"ב עב)

"כָּל הַמְעַנֵּג אֶת הַשֶּׁבֶת, נוֹתֵנִין לוֹ נַחֲלָה בְּלֵי מִצְרַיִם" (שֶׁבֶת קיח). הֵינּוּ: 'בְּלֵי גְבוּל', כִּי 'עֲנָג שֶׁבֶת' שֶׁהוּא 'מַעֲיֵן עוֹלָם־הַבָּא', הוּא בְּחִינַת 'בְּלֵתִי גְבוּל'.

גא.

(שִׁיחּוֹת־הַר"ן ריז)

עֵקֶר הַיְדִיעָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כְּבָר הוֹדִיעוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְכוּ', וְהִנִּיחוּ לָנוּ יִרְשָׁה טוֹבָה כְּזֹאת. וְאֲנַחְנוּ מְחַיְבִים לְקַבֵּל הַיִּרְשָׁה הַטוֹבָה הַזֹּאת בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּפִלַּת שְׁחִרִית): "אֲשִׁירֵנוּ מִה טוֹב חֶלְקֵנוּ, וּמִה נָעִים גּוֹרְלֵנוּ, וּמִה יָפָה יְרֻשָׁתֵנוּ" (מִתְפִּלַּת שְׁחִרִית) וְכוּ'.

רַק הַפְּסוּקִים מְזַהִירִים אוֹתֵנוּ: לְקַח הַיְדִיעָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת בְּמַחְנוּ, וּלְהַמְשִׁיכָהּ וּלְקַשְׂרָהּ בְּלִבֵּנוּ הַיָּטִב תָּמִיד בְּכָל עֵת, "לְמַעַן תִּהְיֶה יְרָאתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחֲטָא" וְכוּ'.

"יפקד ה' וכו' איש על העדה וכו'. ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה וכו'. קח לך וכו' איש אשר רוח בו וכו'" (במדבר כז, טז-יז-יח)

נד.

(ח"א ח, ב"ח)

עקר ה'רוח-חיים', מקבלין מהצדיק והרב שבדור, כי עקר 'רוח-חיים' הוא בהתורה וכו'. וכשהוא מקשר להצדיק והרב שבדור, כשהוא מתאנח ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-חיים' מהצדיק שבדור שהוא דבוק בהתורה, אשר שם ה'רוח'.

וזהו שנקרא הצדיק (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י; במדבר רבה כא, טו) - כי הצדיק ממשיך ומשלים ה'רוח-חיים' של כל אחד ואחד.

וזה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר חנה וכו', ועיל טיעא תותה ברפיה" [ונכנס סוחר אחד תחת ברפו] - היינו: ה'צדיק', שנקרא 'טיעא', כמו שפרש רש"י בכל מקום: "סוחר ישמעאל", ו'סוחר' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (קהלת א, ו): "סוֹבֵב סֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ". והינו הצדיק שמקבל הרוח מהקדשה.

וזהו: "סוחר ישמעאל" - על-שם (בראשית טז, יא): "כי שמע ה' אל ענין", כי הצדיק שומע כל האנחות של הדבקים בו, "כי ממנו תוצאות חיים" (משלי ד, כג) לכל-אחד, כי הוא "איש אשר רוח בו" פנ"ל.

"וזקיה רמחא" [ורומחו זקוף בידו] - 'רומח' הוא בחינת "רוח מ"ם" (עין זהר פנחס רלז). וכו', בחינת (בראשית א, ב): "ורוח אלמים מרחפת על פני המים", היינו: התורה

נב.

(ספר-המדות, עניני נחלה וירשה')

[א] כל השורף תבואתו של חברו, אינו מניח בן לירשו (בנים ח"א לא).

[ב] לעולם יחזיק אדם בנחלת אבותיו, ואל ימכר ואל יחליף אותם (ממון עט).

[ג] מי שסחורותיו ונחלותיו מפזרים ואינם במקום אחד, לפעמים נצול על-ידי-זוה מקריעה על מתו (ממון ח"ב כח).

[ד] המונע הלכה מתלמידו, כאלו גוזלו מנחלת אבותיו, ואפלו עברין שבמעי אמן מקללין אותו ומנקבין אותו בכבדה. ואם למדו, זוכה לברכות פיוסה, וזוכה ומלמדה לעולם-הבא (צדיק נ).

[ה] מי שמתודה על עוונותיו, יזכה שלא יצטרך למכור מנחלת אבותיו (תשובה ט).

נג.

(עלים-לתרופה, ד ויצא תקצו)

ליבע קינדער! געלויבט איז השם-יתברך איך האב אייך שוין געגעבן א גוטע ירושה' אויף אייביג. קיין עשר אין דער וועלט, קען אזוי א 'ירושה' נישט לאזן, מיר האבן זיך ברוך-השם גארנישט צו שעמן.

[בני האהובים! ברוך-השם כבר נתתי לכם 'ירושה טובה' לעולם. שום עשיר שבעולם, לא יכול להשאיר 'ירושה' קנה. אין לנו ברוך-השם במה להתבייש].

ועינן עוד בלקוטי-הלכות 'הלכות נחלות'

שנתנה לארבעים יום, ששם ה'רוח-החיים'
וכו'.

"יעיר קנו" - שהוא מעורר ה'מחין'
מתרדמותן, מבחינת 'מחין-
דקטנות', מבחינת 'שנה' וכו'.

כה.

(ח"א,י,ה"ט)

העצה היעוצה לבטל ה'נבואה', שהיא
ה'עבודה-זרה' - העקר הוא על-
ידי 'התקרבות לצדיקים' וכו', ו'צדיק' הוא
בחינת 'רוחא', כמו שכתוב (במדבר כג, יח):
"איש אשר רוח בו". ועל-ידו נכנע רוח
גבוה, "אל אחר" (שמות לד, יד), 'כפירות',
ונעשה מ'אחר', 'אחד', כי הוא "קוצא דאות
ד" (תקוני-זהר נה: וכו'.

וזה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר
חנה וכו', ואנחה ברישה דרמחא"
[והניחה בראש הרמח].

"רמח" ("ויקח רמח בידו". במדבר כה, ז) - דא
רוח מ"ם" (זהר פנחס רלז). וכו'. כי
"המ"ם היא ארבע רוחות" (זהר שם), בחינת
"רוח הצדיק דנשב בידיו ורגליו" (תקוני-זהר
נג).

ו'ראש הרמח' - הוא ה'צדיק', "כי מפנו
תוצאות הרוח" (לשון הפסוק במשלי ד,
כג - עין ח"א תורה ח - מובא לעיל), כמו שכתוב:
"איש אשר רוח בו" פנ"ל.

כו.

(ח"א כט, ב)

להקים ולרומם את ה'דעת', הוא על-ידי
ש'בח-הצדיקים'. פשמשבחין
ומפארין הצדיקים, נתרומם ה'דעת'.

בבחינת (דברים לב, יא): "פנשר יעיר קנו".
"נשרא - דא רוחא" (תקוני-זהר נג),
דא בחינת 'צדיק', בבחינת (במדבר כג, יח):
"איש אשר רוח בו".

כז.

(ח"ב,ח,ח)

צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי 'מנהיג-
אמתי', להתקרב אליו. פי כל
מנהיג ומנהיג יש לו בחינת 'רוח-נבואה'. וגם
עכשו שבטלה ה'נבואה', בהכרח שיהיה
לה'מנהיג' בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד,
כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-
זה זכה להיות 'מנהיג'.

אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל,
יש לו בחינת "רוח אחרת" (במדבר יד,
כד), כי הוא בחינת: "איש אשר רוח בו, אשר
יוציאם ואשר יביאם" (במדבר כג, יז), פי
המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי
יש לו בחינת "רוח אחרת", אשר מחמת-זה
נעשה הוא דיקא 'מנהיג' לישראל.

וזה ה'"רוח אחרת" - הוא בחינת 'רוח-
הקדש', 'רוח-נבואה'. אף-על-פי
שעכשו אין נמצא 'רוח-נבואה', 'רוח-
הקדש' ממש - אף-על-פי-כן בודאי יש לו
בחינת "רוח אחרת", הנמשך מן הקדשה,
מה שאין נמצא בשאר ההמון.

אף-על-פי שאינו 'רוח-הקדש' ממש
לידע עתידות - אף-על-פי-כן

הוא בבחינת 'רוח-הקדש', 'רוח-נבואה'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש
לה'מנהיג-האמתי' - על-ידי-זה
כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם
ה'אמונה האמתיות דקדשה', ונתתקן
ונתברר בחינת ה'מדמה', וזוכין ל'אמונה
ישרה דקדשה' וכו'.

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵהַשָּׁם יִתְבַּרְךָ:
 "שִׁיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְמִנְהִיג אֲמַתִּי!"
 - בְּדִי שִׁיזְכָּה לְ'אֲמוֹנָה-אֲמַתִּיּוֹת' בְּשִׁלְמוֹת.

ה'רְגֵלִינִי שְׂרַחֲוֹקִים מִה'פֹּחַ, אֲפִי-עַל-פִּי-כֶן
 גַּם הֵם יוֹכְלוּ לְהַשְׁיג וּלְדַעַת ה'תְּכַלִּית, עַל-
 יְדֵי כָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבָּרָא בְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה.

כח.

(ח"ב ט)

'מִנְהִיגֵי-הַדֹּר' - הֵם בְּחִינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כז, יח):
 "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׁיזְדַּע לְהִלָּךְ נֶגֶד
 רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד" (רש"י; בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו).
 וְיִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת 'לֵבָא', כִּי 'יִשְׂרָאֵל הֵם
 לֵבָא דְכָל עַלְמָא" (זוהר פִּנְחָס רכא).

וְרֵאוי לָנוּ לֹאמַר זֹאת בְּבִכְיָה, בְּדַמְעוֹת
 שְׁלִישׁ, לְבַבּוֹת וּלְהִתְגַּעְגַּע לְבַקֵּשׁ
 וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ: "מְתֵי נִזְכָּה לָזֶה,
 שִׁיְהִיָּה לָנוּ זֶה ה'דַּעַת, שֶׁנוֹכַל לְדַעַת
 וּלְהַפִּיר הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ מִכָּל דָּבָר שֶׁל זֶה
 הַעוֹלָם בְּפִרְטֵי פִּרְטֵיּוֹת, עַד ה'תְּכַלִּית".

וְצָרִיכִין 'מִנְהִיגֵי-הַדֹּר', לְנָשֵׁב בְּבִחִינַת
 'רוּחַם', עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
 שֶׁהֵם "לֵבָא דְעַלְמָא", לְנַפַּח מֵהֶם
 ה'עֲפֻרוֹרִיּוֹת, דְּהֵינּוּ 'מְרֵה-שְׁחוּרָה' שֶׁנוֹפֵל
 עֲלֵיהֶם, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה אֵינּוּ יָכוֹל ה'אִישׁ-
 הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', לְדַלֵּק וּלְבַעַר
 לְהַשָּׁם יִתְבַּרְךָ וְכו'.

וּכְפִי הַמְדַרְגָּה פְּחוּתָה שֶׁלָּנוּ עִתָּה, וְכִלְנוּ
 אֵין פְּנִינּוּ יְפוֹת כָּלֵל, אָנוּ צָרִיכִין
 שִׁירַחֵם עֲלֵינוּ הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ, לְתַן לָנוּ 'מִנְהִיג',
 'רוּעָה נְאֻמָּן, שִׁיּוֹכַל לְהֵאִיר בָּנוּ יְדִיעָה הַנִּזְכָּל,
 בְּדִי שֶׁנוֹכַל לְעַבְדּוֹ יִתְבַּרְךָ כְּרֵאוי וּלְבּוֹא אֶל
 ה'תְּכַלִּית'.

ל.

(ח"ב עב)

וְחוֹזְרִין וְנִתְחַבְּרִין חֲלָקֵי הָאֵשׁ שֶׁבְּכָל אֶחָד
 וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִתְקַשְּׂרִין בִּיחָד,
 וְנַעֲשִׂין בְּחִינַת 'לֵב'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת 'לֵב' לְמָקוֹם, שֶׁצָּרִיךְ שִׁיְהִיָּה שָׁם
 בְּחִינַת 'לֵב', וְחוֹזֵר וּבוֹעֵר לְהַשָּׁם יִתְבַּרְךָ וְכו'.

יֵשׁ בְּחִינַת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמִּנְהִיג
 הָאֲמַתִּי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת מֹשֶׁה,
 הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַפּוֹלֵל', בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כז,
 יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפִרַשׁ רַש"י:
 "שִׁיזְדַּע לְהִלָּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד" (בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו) - כִּי כָּלֵם מְקַבְּלִים
 מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַפּוֹלֵל' וְכו'.
 בְּחִינַת "רוּחַ אֱלֹקִים" (שְׁמוֹת לא, ג) וְכו'.

נט.

(ח"ב לט)

יֵשׁ לָנוּ לְכַסּוֹה וּלְהִתְגַּעְגַּע וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק
 מְאֹד: "מִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מִנְהִיגֵי-הַדֹּר,
 רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עַל-יְדֵי-הַשְּׁלוֹם",
 שֶׁמִּגְדֵּל עֵצָם מֵעֲלָתוֹ הָיָה יָכוֹל לְהֵאִיר אֶפְלוֹ
 ב'פְּחָחוֹת-שֶׁבַּפְּחָחוֹתִים', אֶפְלוֹ ב'שִׁפְחָה', כְּמוֹ
 שֶׁאֲמַרוּ רַז"ל (מְכִילְתָּא בְּשַׁלַּח) וְכו'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת ה'"רוּחַ אֱלֹקִים" שִׁישׁ
 בו, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ', רוּחַ
 נְבוּאָה, כְּמוֹ-כֶן הוּא זוֹכָה לְחִדּוּשׁ בַּתּוֹרָה וְכו'
 - כִּי זֶה ה'"רוּחַ אֱלֹקִים", הוּא שׁוֹרָה עַל 'פְּנֵי
 הַתּוֹרָה' וְכו', עַל-כֵּן עַל-יְדֵי ה'"רוּחַ אֱלֹקִים"
 הַזֶּה זוֹכִין לְחִדּוּשׁ בַּתּוֹרָה.

שִׁיְהִיָּה לוֹ זֶה הַפֶּחַח, שִׁיּוֹכַל לְהֵאִיר אֶפְלוֹ
 בָּנוּ, בְּבִחִינַת 'רְגֵלִינִי', שֶׁאֶפְלוֹ

עַל-כֵּן עַל-יְדֵי ה'מִנְהִיגֵי-הָאֲמַתִּי' שֶׁהוּא
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת 'דַּעַת-

"וְנָתַתָּה מֵהוֹדֶךָ עָלָיו" (במדבר כז, כ)

"מהודך" - ולא 'כל הודך'. נמצינו למדין: פני משה בחמה פני יהושע כלבנה. (ר"י: בבא-בבא עה.)

לב.

(ח"א, ה)

על-ידי ה'דמימה' וה'שתיקה' (שיהיה מן

השומעים הרפתם ואינם משיבים, ולא

יודק על בזיון פבודו) - נעשה בחינת 'חיריק',

כמובא בתקונים (תקוני-זחר ז. על שמות כד, י):

"ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר", דא חיריק.

וזה בחינת (ישעיה סו, א): **"והארץ הדם**

רגלי". "הדם" - זה בחינת 'דמימה'.

וזה בחינת ה'נקדה-התחתונה של תמונת [האות] אל"ף וכו'.

ואז נעשה יחוד בין 'חמה' ל'לבנה',

שה'שמש' מאיר ל'לבנה', ונעשה

יחוד בין 'משה' ו'יהושע'.

כי (בבא-בבא עה.): **"פני משה בפני חמה",**

ודא 'נקדה-העליונה', בחינת 'פסא',

בחינת 'משה', כמו שכתוב (תהלים פט, לז):

"וכסאו כשמש נגדי", בחינת (יחזקאל א, כו):

"וממעל לרקיע דמות פסא".

וה'נקדה-התחתונה - היא 'יהושע',

בחינת 'לבנה',

בחינת: **"ותחת רגליו כמעשה לבנת" - דא לבנה.**

וה'א"ו שבתוך האלף - הוא ה'רקיע',

הוא בחינת ה'אהל', כמו שכתוב

(שמות לג, יא): **"ויהושע בן נון לא ימיש מתוך**

האהל". ו'אהל' הוא 'רקיע', כמו שכתוב

(ישעיה מ, כב): **"וימתחם פאהל לשבת",** וכתוב

(תהלים קד, ב): **"נוטה שמים פריעה".** וזה

(שמות כו, יג): **"יריעת האהל".**

הכולל, 'רוח-הכולל', שעל-ידו מתנוצץ מחו של כל אחד וכו' - על-ידי-זה נמשך לכל-אחד 'חדושין-דאורייתא'. כי ה'חדושין-דאורייתא', הם על-ידי בחינת ה'רוח אלקים' ששורה על 'פני התורה' וכו'.

"וסמכת את ידך עליו" (במדבר כז, יח)

לא.

(ח"א סא, ב)

ה'סמיכה' שסומכין את הרב, וה'כתב' -

הם מבחינה אחת. כי

ה'סמיכה' ב'ידיים', כמו שכתוב (דברים לד, ט):

"ויהושע בן נון מלא רוח חכמה, כי סמך

משה את ידיו עליו". והוא בחינת ה'כתב',

בחינת **"יד פותבת"** (תקוני-זחר פט.), בחינת

'חכמה', כי 'אותיות הכתב' בהם נבראו כל

העולמות וכו'.

וכשהחכם הראוי לסמיכה נסמך בשם

'רבי' וכו' - אזי על-ידי

ה'סמיכה', שאזי מקבל חכמתו מבחינת יד

ה', בבחינת: **"ויהושע בן נון מלא רוח**

חכמה" וכו' פנ"ל, אזי מביא הארה וכח

ב'כתב-ידנו', שהוא גם בן מבחינת 'חכמה'

וכו', שעל-ידי ה'שכל' שמקבל מ'יד ה',

בחינת 'סמיכה', על-ידי-זה מביא הארה וכח

ב'כתב' פנ"ל.

וְכִסָּא הָעֲלִיּוֹן, הִינּוּ נִקְדָּה-הָעֲלִיּוֹנָה,
 נְחֻלְקַת לְשֹׁלֵשׁ טַפִּיין. כִּי תִשׁוּבָה
 צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּשֹׁלֵשׁ תְּנָאִים, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
 (ישעיה נ, י): "פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמָע,
 וּלְבָבוֹ יִבִּין וְיָשׁוּב". וְאֵלּוּ ה'שֹׁלֵשׁ בְּחִינּוֹת' הֵם
 נִקְדָּת 'סְגוּלָּה', וְ"סְגוּלָּה דָּא חֲמָה" (תקוני-זהר ז):
 - הִינּוּ: "פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה".

וְזֶה פְּרוּשׁ (תהלים מז, ד): "יִדְבֵּר עַמִּים
 תַּחֲתֵינוּ, וּלְאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ" - זֶה
 בְּחִינַת 'חִירִיק', נִקְדָּה-הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל אֶלְפָּה,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְתַחַת רַגְלָיו", בְּחִינַת (ישעיה
 סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדֹּם רַגְלָיו".

"יִבְחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתָנוּ" (תהלים שם, ה) - זֶה
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת 'נִקְדָּה-
 הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הָאֶלְפָּה, בְּחִינַת: "וּמִמֶּעַל
 לָרְקִיעַ דְּמוֹת פֶּסֶא". "וְכִסָּאוֹ בְּשִׁמְשׁ", "פְּנֵי
 מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה", כְּמֵאמֹר חַז"ל (זבחים קיט):
 "רַבִּי שִׁמְעוֹן אֹמֵר: נִחְלָה, זֹו שִׁיִּלָּה. "שִׁיִּלָּה,
 דָּא מֹשֶׁה" (זהר בראשית כג: כה: תקוני-זהר מג: ועוד).

"אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב" (תהלים שם) - זֶה בְּחִינַת
 'א"ו שְׁבַתוֹף אֶלְפָּה, בְּחִינַת 'אֶהֱלִי',
 בְּחִינַת 'אֹר', שִׁמְשׁה' מֵאִיר ל'יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (בראשית כה, כז): "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב
 אֶהֱלִים".

לג.

(ח"א כב, בסוף)

'צַעַר הַבוֹשָׁה', גְּדוֹל מְאֹד יוֹתֵר מ'עֵנֶשׁ
 גִּיהֶנֶם. וְכָל 'יְסוּרֵי עוֹלָם-הַזֶּה', יֵשׁ
 בָּהֶם 'צַעַר הַבוֹשָׁה' - שְׁמֵתִבִּישׁ מִחֲבָרֵיו עַל
 שִׁישׁ לוֹ 'יְסוּרֵין'.

וְכֵן לְעֵתִיד-לְבוֹא, 'צַעַר הַבוֹשָׁה' גְּדוֹל
 מְאֹד, וְאֶפְלוּ "כָּל צַדִּיק נִבְוָה מִחֲפָתוֹ
 שֶׁל חֲבֵרוֹ, אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה, אוֹי לְאוֹתָהּ

כְּלִמָּה", כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (בבא-בֶּתְרָא עה),
 וְאָמְרוּ שָׁם: "פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה, פְּנֵי
 יְהוֹשֻׁעַ כְּפְנֵי לְבָנָה, אוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה,
 אוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלִמָּה" וְכו'.

מִכָּל-שִׁכְן אֵיךְ יִתְבַּיֵּשׁ הַחוּטָאִים
 רַחֲמָנָא-לְצַלָּן. וְאִם הוּא
 בְּמַדְרָגָה שְׂאִין צָרִיךְ לְהִתְבַּיֵּשׁ מִשׁוּם אָדָם,
 יֵשׁ לְהִתְבַּיֵּשׁ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכו'.

לד.

(ח"ב ה, טו)

כְּשֶׁנֶּעֱשֶׂה 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית', בְּחִינַת 'מַחִין' -
 אֵזִי נֶעֱשֶׂה בְּחִינַת "תְּפִלִּין
 דְּמַכְסִּין עַל מַחָא" (תקוני-זהר קטו:).

וְזֶהוּ (כְּתוּבֹת קו): "וְכִסִּי לְיוֹמָא" - דְּהִינּוּ
 'שִׁמְשָׁא'. הִינּוּ בְּחִינַת "תְּפִלִּין
 דְּמַכְסִּין עַל מַחָא", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שִׁמְשָׁא',
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת (בבא-בֶּתְרָא עה): "פְּנֵי
 מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה" - כִּי "מֹשֶׁה הוּא הַדְּעַת"
 (זהר פְּקוּדֵי רַכָּא).

"כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד מֹשֶׁה" (במדבר כז, כג)

לה.

(ח"א כב, א-ב)

יֵשׁ 'חֻתָּם', וַיֵּשׁ 'חֻתָּם בְּתוֹף חֻתָּם'.
 (עבודת-זָרָה לא. שְׁלֶחַן-עֲרוּף יוֹרְהַדְעָה קיח; זָהר
 כִּי תִצֵּא הַשְּׂמֹטוֹת רַפְגִּי עַצְמֵיִם ה, ה; לה, ג; שַׁעֲרֵי-
 הַפְּנּוֹת, יוֹסֵם-הַפְּנּוֹרִים ג, הוֹשַׁעְנָא רַבָּה ו; פְּרִיעַצְמֵיִם,
 לוֹלָב ד).

'חֻתָּם' הוּא - כִּי יֵשׁ 'מוֹכִיחֵי-הַדּוֹר',
 בְּחִינּוֹת 'רַגְלִין', עַל-שֵׁם שֶׁהֵם
 "לְמוֹדֵי ה'" (ישעיה נד, יג), שְׁלֹמֹדִין כְּבִיכּוֹל
 אֶת הַשֵּׁם, שְׁנוֹתְנִין לוֹ עֲצוֹת, וְ'הוֹלְכִים'

בְּשִׁלְחֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחֵם וּלְהַחְזִירֵם
לְהַשִּׁיבֵם יִתְבַּרְךָ.
וַיֵּשׁ אֲחֻזְתָּם שֶׁהוּא לְמַעַלְהָ מִזֶּה ה'חֻזְתָּם' -
הַיְנוּ: בְּחִינֹת 'יָדַיִם' הַמְקַבְּלִים 'מוֹסֵר'
מֵאֵלֹהֵי ה'מוֹכִיחִים', בְּחִינֹת (אִיּוֹב לז, ז): "בְּיַד
כָּל אָדָם יַחֲתוּם". וְה'יָדַיִם' זֶה בְּחִינַת
'אֲמוּנָה', שְׁנֵתְקַבֵּל בָּהּ ה'מוֹסֵר', בְּבְחִינַת
(בַּמִּדְבָּר כז, כג): "כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד מֹשֶׁה",
בְּחִינַת (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה".

כִּי 'שְׁלֹמֹה' זָכָה לָהֶם בְּקִדְשָׁהּ. אָבֵל הֵם
מְקַבְּלִין מֵהֶם דְּרֹךְ הַקְּלֻפּוֹת וְכוּ'.
וַצְרִיכִין לְהִתְרַחֵק מֵאֵד מְלִשְׁמַע מֵהֶם תּוֹרָה
וְכוּ'.

וְעֵצָה וְתַקּוּן לָזֶה: הִיא בְּחִינַת 'תּוֹלְעֵי',
בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' וְכוּ', וְהוּא בְּחִינַת
'אֲבִרְהָם', בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲמוּנָה'. כִּי
עַל-יְדֵי 'אֲמוּנָה' בְּחִינַת 'יָמִין' - מִתְגַּבֵּר עַל
אִיּוֹבֵיו וְכוּ'. וּבְזֶה ה'חֶסֶד' מִתְקַן אֵלֹהֵי
ה'אֲלֹפִין הַנְּפֹלִים'.

וְאִי-אֶפְשָׁר לָבֹא ל'חֶסֶד', אֲלֵא עַל-יְדֵי
שְׂיֻכְנִים תְּלַמְדֵי-חֲכָמִים
צְדִיקִים לְתוֹךְ בֵּיתוֹ. כִּי "הַמְכַנִּים אֹרְחִים
תְּלַמְדֵי-חֲכָמִים אֲמֵתִיִּים לְתוֹךְ בֵּיתוֹ, כָּאֵלֹהֵי
הַקְּרִיב תְּמִידִין", כְּמֵאֵמֶר חַז"ל (בְּרֻכּוֹת י: ע"ג)
מְלָכִים-ב ד, ט): "אִישׁ קְדוֹשׁ עוֹבֵר עָלֵינוּ
'תְּמִיד'" וְכוּ'.

וּבְזֶה הַשְּׂמוּשׁ שְׁעוּמָד עֲלֵיהֶם וּמְשַׁמֵּשׁ
אוֹתָם, זֹכָה ל'חֶסֶד הַנִּלְכָּל, כְּמֵאֵמֶר
(כְּתוּבוֹת צו): "כָּל הַמוֹנֵעַ תְּלַמְדוֹ מְלִשְׁמָשׁוֹ,
כָּאֵלֹהֵי מוֹנֵעַ מִפְּנֵי חֶסֶד".

וּבְשִׁבְלִי-זֶה "הִיָּה הַתְּמִיד 'כְּבֶשׂ'" (שְׁמוֹת
כט, לח-לט; בַּמִּדְבָּר כח, גיד) - כִּי
מִפְּנֵי נִתְתַקְּנוּ ה'אֲלֹפִין', בְּבְחִינַת (יְרֵמְיָה יא, יט):
"וְאֲנִי כְּכֶבֶשׂ אֲלוֹדָה".

וְזֶה בְּחִינַת 'כְּבֶשׂ' - "שְׂכַבְּוֹשׁ תַּחַת יַד רַבּוֹ
וּמְשַׁמֵּשׁ אוֹתָם".

וְזֶה 'תְּמִיד' - גִּימְטְרִיא ד' אֲלֹפִין [ד' פְּעָמִים:
אָל"ף] - שֶׁהוּא תַקּוּן ה'אֲלֹפִין'.

וְשִׁמְעֵנוּ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ: "שִׁזְאֵת הַתּוֹרָה,
מִרְמָז בָּהּ כָּל הַפְּנוֹת שֶׁל

בְּשִׁלְחֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחֵם וּלְהַחְזִירֵם
לְהַשִּׁיבֵם יִתְבַּרְךָ.

וַיֵּשׁ אֲחֻזְתָּם שֶׁהוּא לְמַעַלְהָ מִזֶּה ה'חֻזְתָּם' -
הַיְנוּ: בְּחִינֹת 'יָדַיִם' הַמְקַבְּלִים 'מוֹסֵר'
מֵאֵלֹהֵי ה'מוֹכִיחִים', בְּחִינֹת (אִיּוֹב לז, ז): "בְּיַד
כָּל אָדָם יַחֲתוּם". וְה'יָדַיִם' זֶה בְּחִינַת
'אֲמוּנָה', שְׁנֵתְקַבֵּל בָּהּ ה'מוֹסֵר', בְּבְחִינַת
(בַּמִּדְבָּר כז, כג): "כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד מֹשֶׁה",
בְּחִינַת (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה".

לו.

(ח"א נו, ט)

ה'יָדַיִם' הֵן בְּבְחִינַת 'שָׁמַיִם', וְשֵׁם כָּל
ה'דְּבוּרִים', בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, פט):
"לְעוֹלָם ה' דְּבַרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם" - נִמְצָא,
שְׁמִקְבָּלִין הַדְּבוּרִים מֵהַיָּדַיִם.

וְזֶה בְּחִינַת: "כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד", הַנֶּאֱמָר
בְּמֹשֶׁה (בַּמִּדְבָּר כז, כג) וּבְשָׂאֵר נְבִיאִים -
כִּי שֵׁם כָּל הַדְּבוּרִים, וּמִשָּׁם מְקַבְּלִין אוֹתָם
(עֵינן בְּפָנִים).

"כְּבֶשֶׂתִים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִים, שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה
תְּמִיד. אֶת הַכְּבֶשֶׂת אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֹּקֶר, וְאֶת הַכְּבֶשֶׂת
הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָּיִם. עֹלֶת תְּמִיד וְכוּ'"
(בַּמִּדְבָּר כח, גיד-ד) - עֲנִינֵי 'קֹרְבַן תְּמִיד'

לז.

(ח"א כח, כָּל הַתּוֹרָה)

הַמִּתְנַגְּדִים וְהַמְבַזִּים וְהַמְחַרְפִּים יִרְאִי-
הַשֵּׁם, זֶה מַחֲמַת שְׁמִקְבָּלִים
תּוֹרָה מ'תְּלַמְדֵי-חֲכָמִים שְׂדִין יְהוּדָאִין'.

כִּי 'תְּלַמְדֵי-חֲכָמִים שְׂדִין יְהוּדָאִין',
מְקַבְּלִים תּוֹרָתָם מֵה'שְׂדִין' שֵׁשׁ לָהֶם
תּוֹרָה נְפֹלָה מ'אֲלֹפִין נְפֹלִין'. וּבְאֲלֹפִין אֵלֹהֵי

פְּרַשְׁתָּהּ הַתְּמִיד' שְׂאוֹמְרִים בַּבֶּקֶר! - וּבֹאֵר לָנוּ קֶצֶת.

וְעַיִן בַּפְּנוּנוֹת, וְתִרְאָה וְתַבִּין: שְׁכָל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל פְּרַשְׁתָּהּ הַתְּמִיד', מִבְּאֵרִים בַּתּוֹרָה הַזֹּאת.

כִּי מִבְּאֵר שָׁם: שְׂתִמִּיד' מִכְּנִיעַ 'קְלֻפּוֹת-דְּעִשְׂיָה' וְכוּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֲבוּדָה-זָרָה' וְכוּ'. וְ"עוֹלָת" גִּימַטְרִיָּא שֶׁם אֲב"ג ית"ץ וְכוּ', שֶׁהוּא בְּ"חֶסֶד" וְכוּ', בְּסוּד: "וַיִּשְׁכַּם אֲבִרְהָם בַּבֶּקֶר" (בְּרֵאשִׁית יט, כז; כ"א, יד; כ"ב, ג).

וְהוּא סוּד (ישעיה מא, יד): "אֵל תִּירָאִי תוֹלַעַת" וְכוּ'. וַיֵּשׁ בְּנִגְדּוֹ בַּקְלֻפָּה 'תוֹלָ"ע', אֲשֶׁר מְכַלָּה וְאוֹכֵל הַכֹּל וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן צִוָּה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו: לְהַקְרִיב 'עוֹלֹת תְּמִיד' - לְהַתְגַּבֵּר 'עוֹלֹת תְּמִיד' שֶׁבִקְדָשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תוֹלַעַת יַעֲקֹב', עַל ה'תוֹלָ"ע שֶׁבַּקְלֻפָּה' וְכוּ'.

וְדַע: כִּי כָּל 'קָרְבַּן עוֹלָה', הִיא בְּבְחִינַת 'לֵאָה' וְכוּ', וְלָכֵן בָּא 'עוֹלֹת תְּמִיד' בְּנִגְדָּה, כְּדֵי לְמַתַּק דִּינָיָה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׁלַט וַיִּמְשַׁל ה'תוֹלַעַת הַטָּמֵא', וְ"תוֹלָ"ע' יִחְזַר לְ"עוֹלֹת".

וְזֶה שְׁכֵתוֹב (בַּמִּדְבָּר כח, ז): "עוֹלֹת תְּמִיד", כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימַטְרִיָּא ד' אֲלֶפֶיִן שְׁלוֹקַחַת 'לֵאָה' וְכוּ'.

כָּל-זֶה מִבְּאֵר בְּפִרְיֵי-עֵץ-חַיִּים, 'שֶׁעַר הַקְּרִבָּנוֹת' פֶּרֶק ד', עֵינֵי-שֵׁם הַיֵּטֵב, וְתִדְקֶדֶק וְתִרְאָה: שְׁכָל-זֶה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה.

כִּי מִבְּאֵר שָׁם: שֶׁהַמְּתַנַּגְדִּים הַמְּחַרְפִּין יִרְאִי-הַשֵּׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מִה'אֲלֶפֶיִן הַנְּפּוֹלִים', שֶׁאֵלּוּ ה'אֲלֶפֶיִן בִּקְדָשָׁה' הֵם בְּחִינַת 'לֵאָה', וְאַצְלָם נַעֲשֶׂה מְזָה בְּחִינַת

(ישעיה ז, יג): "הַמַּעֲט מִכֶּם הַלְּאוֹת אֲנָשִׁים, כִּי תִלְאוּ גַם אֲלֻקִּים", כָּאֵלּוּ לִוְיָהּ הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא מִלְּעֶזֶר וְכוּ'.

כִּי מ'לֵאָה' נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּה בְּחִינַת 'לִוְיָהּ', כִּי הֵם יוֹנְקִים מִהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁבְּ"לֵאָה', שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַקְּלֻפּוֹת הַקָּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲבוּדָה-זָרָה הַנִּלְכָּה.

וְזֶה מֵה שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה: שְׁנוּפְלִים בְּ"כַפִּירוֹת", בְּחִינַת 'עֲבוּדָה-זָרָה'. וְהַתְּקוּן: "אֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ" וְכוּ' (תהלים כב, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'תוֹלַעַת דְּקָדְשָׁה', שֶׁמִּכְנִיעַ 'תוֹלַעַת דְּקְלֻפָּה'.

וְזֶה שֶׁמוּבָא לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה: שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲבִרְהָם'. כִּי כֵן מִבְּאֵר שֵׁם בַּפְּנוּנוֹת: שְׂ"תוֹלָ"ע דְּקָדְשָׁה', בְּחִינַת 'עוֹלֹת תְּמִיד', הוּא בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲבִרְהָם', בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבַּגְּבוּרָה'.

וְזֶה שֶׁמוּבָא בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת: "בְּגִבּוֹרֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ" (שם כ, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבַּגְּבוּרָה'.

וְזֶה שֶׁמוּבָא שָׁם: "שֶׁעַר הַתְּקוּן: עַל-יַדֵּי שִׁיכָנִים אֲזַרְחִים תִּלְמִידֵי-חֲכָמִים בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁנֶּחֱשַׁב כָּאֵלּוּ הַקְּרִיב תְּמִידִין, כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימַטְרִיָּא ד' אֲלֶפֶיִן".

כִּי עַקֵּר הַתְּקוּן: עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'קָרְבַּן תְּמִיד', שֶׁעוֹלָה ד' אֲלֶפֶיִן, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְתַּקְּנִין ה'אֲלֶפֶיִן' הַנִּלְכָּה, וְזוֹכִין לְבְּחִינַת 'תוֹלָ"ע דְּקָדְשָׁה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עוֹלֹת תְּמִיד', בְּחִינַת "חֶסֶד לְאֲבִרְהָם" (מִיכָה ז, כ).

עַיִן בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה וּבַפְּנוּנוֹת הַיֵּטֵב, וְתַבִּין אִיךָ נִכְלָלוּ כָּל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל פְּרַשְׁתָּהּ הַתְּמִיד בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה. עַיִן הַיֵּטֵב וְתַבִּין פְּלִאוֹת.

לח.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵי-וּמְתָן בְּאִמוּנָה' -
זֶהוּ בְּחִינַת הַקְרֵבֶת הַקְרִיבָן
תְּמִיד, וְהַקְטֵרֶת הַקְטֵרֶת'.

לט.

(ח"א מד)

עַל-יְדֵי מְחַאֲת־כַּפִּים בְּתַפְלָה' - יֵשׁ כַּח
בְּיַדְנוּ לְטַהַר אֹוִיר אֶרֶץ הָעַמִּים,
וּלְגַרֵּשׁ אֹוִיר הַטָּמֵא'. וְאִז נְטָהַר אֹוִיר הַמְּקוֹם
שֶׁאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִתַּפְלָל, וְשׂוֹאֵב אֹוִיר
הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

זֶה פְרוּשׁ (בְּרֻכּוֹת כו:): "תַּפְלוֹת כִּנְגַד תְּמִידִין
תִּקְנוּם". "תְּמִיד" - זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד
עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה". הֵינּוּ: צְרִיךְ לְרֹאוֹת
שֶׁיִתַּפְלַל תַּפְלָתוֹ בְּ"אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל"
(בְּבֹא-בְתָרָא קנח:), הֵינּוּ: תִּקּוּן מַחְשְׁבוֹת-זָרוֹת
שֶׁבְתַּפְלָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת תַּפְלוֹת כִּנְגַד'.

וְעַל-יְדֵי מְחַאֲת־כַּף' - אִזִּי הוּא דָר
בְּ"אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל", וְ"יֵישׁ
לוֹ אֱלוֹקִי" (כְּתוּבֹת קי:), וְנִתְבַטַּל מַחְשְׁבוֹת
עַבּוּרִים'.

וְתַפְלָה' - הִיא בְּחִינַת אִמוּנָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדְיוֹ
אִמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ", וְתַרְגוּמוֹ: "פְּרִישָׁן
בְּצִלוֹ". וְנִגַּד אִמוּנָה' - הֵם הַכְּפִירוֹת
מַחְשְׁבוֹת עַבּוּרִים'. וְתִקְנוּם': עַל-יְדֵי
תְּמִידִין, עַל-יְדֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי
מְחַאֲת־כַּף'.

פְרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְלוֹת כִּנְגַד תְּמִידִין" -
שֶׁעַל-יְדֵי הַתַּפְלָה, נִתְגַּלָּה 'סוּדוֹת-
הַתּוֹרָה, הַנִּקְרָאִים כְּבִשּׁוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם,

כְּבִשְׁוֵי דְרַחְמָנָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשֻׁלֵי כז, כו):
"וּכְבִּשְׁוֵי לְלִבּוֹשֶׁךָ". (כְּמוֹ שֶׁדְרָשׁוּ רַז"ל עַל פְּסוּק
זֶה בְּחִינַת יג: "דְּבָרִים שֶׁהֵם כְּבִשּׁוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם" וכו').
וְתְּמִידִין הֵם כְּבִשְׁוֵי', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר
כח, ד): "אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר" וכו'.

פְרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְלוֹת כִּנְגַד" - הֵינּוּ:
הַמְּחַשְׁבוֹת-זָרוֹת שֶׁהֵם כִּנְגַד',
שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִין תַּפְלָתוֹ. וְנִקְרָאִים 'מְבוּל',
שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִין אֵת תַּפְלָתוֹ.

וְתִקְנוּנוֹ: שִׁיתָן צְדָקָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְעַל-
יְדֵי-זֶה הוּא נִכְלָל בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר עָלֶיהָ נֶאֱמַר (בְּזִבְחִים קיג. עַל הַפְּסוּק בִּיחֻזְקָא
כב, כד): "אֶרֶץ לֹא גִשְׁמָה בַיּוֹם זָעַם". וְעַל-
יְדֵי-זֶה נִצּוּל מ'מַחְשְׁבוֹת-זָרוֹת'.

זֶה: "תְּמִידִין תִּקְנוּם". 'תִּקְנוּם' - עַל-יְדֵי
אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּה (דְּבָרִים יא,
יב): "אֶרֶץ אֲשֶׁר וְכו' תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ
בָּה".

גַּם: "אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים" (בְּבֹא-
בְתָרָא קנח:), וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְדַּכְּךָ 'מַחוּ',
הֵינּוּ מַחְשְׁבוֹתוֹ'.

מ.

(ח"ב ז, יא)

בְּזִמְן שְׁבִית־הַמְּקַדֵּשׁ, הָיָה קַיָּם, הֵינּוּ
נְקִיִּים מִעֲוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה
א, כא): "צֶדֶק יִלִּין בָּה", וּפְרַשׁ רַש"י: "כִּי
תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל
לַיְלָה, וְתְּמִיד שֶׁל בַּיּוֹם הָעֵרֶפִים הָיָה מְכַפֵּר
עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל יוֹם" (תַּנְחוּמָא פְּנַחַס יג).

כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשׁ, לְפִי גְדֹל רוּחְגִּיּוֹתָם
וְדַקוּתָם, אֵין יְכוּלִין לְשֹׂא עֲלֵיהֶם
הַמִּשְׁא שֶׁל עוֹוֹן אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד - עַל-כֵּן אָנוּ
צְרִיכִין הַבֵּית־הַמְּקַדֵּשׁ שֶׁיְכַפֵּר עֲלֵינוּ בְּכָל

יום, ומעת שחרב בית-מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו.

[ועין עוד בלקוטי-הלכות, תולעים ג - הכונות של 'קרפן-תמיד' "עולת-תולע", על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב ז'א"ה השנה לעולה].

מא.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ג, כז - על פי ספורי-מעטיות, מעשה יא מבן-מלך ובן-שפחה שנתחלפו) **אוּלַי** זהו בחינת "שני כבשים שמקריבין בכל יום לתמידין" (במדבר כח, ד) - שהם כנגד שני הבהמות של 'בן-המלך', שהלכו מאצלו, שהכרח לרדף אחריהם, כמו שכתוב שם בהמעשה. וכנגד אלו ה'שתי-בהמות' צריכין להביא בכל יום שני בהמות לתמידין, כדי לברר ולתקן זאת.

כוכבי לכת, שהם כנגד שבעת ימי השבוע, ועל-ידי שנים-עשר מזלות, שהם כנגד שנים-עשר חודשים שבהם כל המועדים, וכמו שכתוב (בראשית א, יד): "יהי מארת וכו', והיו לאתת ולמועדים לימים ושנים".

ועל-כן צריכין להקריב מוספין בשבת ויום-טוב וראש-הודש - כדי להנהיג לטוב כל גלגלי-הרקיע בכל שנוי-הזמנים, כי כלם מתנהגים על-ידי 'צדקה', שהיא בחינת 'קרבנות', וכנ"ל.

"ועשירית האיפה סלת למנחה, בלולה בשמן כתיבת רביעת ההין" (במדבר כח, ה)

מג.

(ח"א מט, ז)

על-ידי 'התגלות מלכות-דקדושה', יתבטל 'מלכות דסטרא-אחרא'. אבל ישראל הדבוקים בה, יקבלו חיותם, כמו שכתוב בזהר (בראשית דף נא. על הפסוק דברים ד, ד): "ואתם הדבקים בה' אלקיכם", שהוא בחינת 'תכלת', "דאכלי כלא ושצי כלא" - אף-על-פי-כן: "חיים כלכם היום", כי עקר החיות בא משם, בבחינת: "דוד מלך ישראל חי וקיים" (ראש-השנה כח.). וזה בחינת 'כלה', בחינת 'תכלת' וכו'.

וזה פרוש (במדבר כח, ה): "ועשירית האיפה סלת למנחה" וכו' - כי עקר כח ה"כלה", הינו כח בחינת 'תכלת', היא מקבלת בבחינת (הקדמת הזר ב): "אמא אוזפת מאנהא לברתה". כי "בינה, דינין מתעדין מנה" (זהר ויחי רכ: ויקרא י: אחרי סה), והיא שרשן, שעל-ידי נמתקין וכו'.

מב.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ה, טו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לן בירא בדברא') **כָּל הַקְּרָבָנוֹת** הם 'נדבת לב', בחינת 'צדקה', שעל-ידי-זה מתנהגים כל גלגלי-הרקיע'.

ועל-כן מצוה להקריב תמידין בכל יום בבקר ובערב, דהינו: בעת זריחת השמש ושקיעתה, כמו שכתוב (במדבר כח, ג): "שנים ליום", "ומצוה לשחטם כנגד היום כנגד זריחת השמש ושקיעתה" (יומא סב:) - להורות: שכל הנהגת השמש שגדול מפל הגלגלים, שעל-ידו עקר 'סדר-הזמנים' - כל הנהגתו הכל על-ידי 'קרבנות ישראל', שהם בחינת 'צדקה'.

וכן צוה להוסיף מוספין בשבת ויום-טוב וראש-הודש - כי כל שנוי-הזמנים, כלם על-ידי ה'גלגלים', על-ידי 'שבעת

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה". "אִיפָה" - 'אִיפָה', "מַלְכוּת פֶּה" (פֶּתַח אֲלִיָּהּ), בְּחִינּוֹת "כְּבֹד אֱלֹקִים" (מְשַׁלֵּי כה, ב), "מְלֶכֶד הַכְּבוֹד" (תְּהִלִּים כד). "כְּבֹד אִיָּהּ סְלִיקִית, מְלֶאכֶיָּא שְׂאֵלִין בְּגִינָה: 'אִיפָה', אִיָּהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כד; תְּקוּנַיִזְהַר כד: וְעוֹד).
 "וְעִשִּׂירִית" - זֶה בְּחִינַת יו"ד, בְּחִינַת 'קִדְשָׁה'.

הִינּוּ: בְּשֵׁרוּצִין לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשָׁה' לְתוֹךְ 'מַלְכוּת', בְּדִי לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ בְּבַחֲינַת 'אִיפָה'.

"סֶלֶת לְמַנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן" - צָרִיךְ לְחַבֵּר שְׁנֵי בָּתִּים לְהִיּוֹת אֶחָד. 'בֵּית־אֶעֱלָא' נִקְרָא "סֶלֶת לְמַנְחָה". 'מַנְחָה' - זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים', בְּחִינַת (בְּרֻכּוֹת כו:): "יֵצֵא חֶקֶת תִּקּוֹן תְּפִלַּת מַנְחָה".

"סֶלֶת" - לְשׁוֹן (תְּהִלִּים קיט, קיח): "סֶלֶת כָּל שׁוֹגִים מַחֲקִיךְ", שְׂבִית־אֶעֱלָא מִמַּתִּיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים. וְצָרִיךְ 'שֵׁיבִלְלִי' 'בֵּית־אֶעֱלָא', עִם 'בֵּית־אֶתְתָּא' הַנִּקְרָא 'שֶׁמֶן', בְּחִינַת 'מַלְכוּת דָּוִד', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שִׁם מֵה, ח): "עַל כֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹקִים אֱלֹקֵיךָ שֶׁמֶן שְׁשׁוֹן".

וְעַל־יְדֵי־זֶה: "רְבִיעֵת הַהֵין" - נַעֲשֶׂה מְדֻלְתֵינִי, 'הַהֵין' (עֵין בְּפָנִים הַתּוֹרָה).

וּמֵה שְׁנוֹתֵינוּ מְעוֹת (בְּחִתְנָה) כְּשֶׁקוֹרְאִין "שֶׁבֶת" וְכוּ' - לְהוֹרוֹת וּתְרַנּוֹת גְּדוֹל בְּזֶה שְׂמַחֲלֵקִין מְעוֹת, לְהוֹרוֹת: שְׂהַפְלָה! הִיא בְּחִינַת 'ה' א', שְׂמֻדְלָת נַעֲשִׂית ה"א, שְׂעַל־יְדֵי־זֶה בָּא עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל, בְּבַחֲינּוֹת (שֶׁבֶת לב: עַל מְלֶאכֶי ג, י): "וְהִרִיקֵתִי לָכֶם בְּרֻכָּה עַד בְּלֵי דֵי", "עַד שֵׁיבְלוּ שִׁפְתוֹתֵיכֶם" וְכוּ'.

שְׂמַחֲלֵקִין הַמְּעוֹת, מוֹרָה שֶׁהִגִּיעוּ לְזֹאת הַבְּרָכָה, עַד שֶׁהַמְּעוֹת אֵין חָשׁוּב אֶצְלָם.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה". "עִשִּׂירִית", שֶׁהוּא בְּבַחֲינַת 'אִיפָה', הִינּוּ: שְׂבִלוּ פִיהֶם מְלוֹמַר דֵּי, שֵׁישׁ לָהֶם כָּל־כְּפֹד 'עֲשִׂירוֹת'. וְזֶה מַחֲמַת שְׂנַעֲשֶׂה 'מְרַבֵּיעִי' ת, הַהֵי"ן' - מְדֻלְתֵי ה' כְּנ"ל.

"אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לֵה" (בְּמִדְבָר כה, ח)

מד.

(ח"א טו, ה)

"הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מֵתְּאֵוָה לְתַפְלָתוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל" (חולִין ס:), וּכְשֵׁי־יִשְׂרָאֵל מֵתַפְלְלִין לְפָנָיו וּמְמַלְאִין תְּאֵוָתוֹ, אֲזִי נַעֲשֶׂה בְּכִיכּוֹל בְּבַחֲינַת 'אִשָּׁה', שֶׁהוּא מְקַבֵּל תְּעַנוּג מֵעַמּוּנוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא א; בְּמִדְבָר כה, ח): "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לֵה" - עַל־יְדֵי הַרִיחַ נִיחֹחַ שֶׁמְקַבֵּל, נַעֲשֶׂה בְּבַחֲינַת 'אִשָּׁה'.

מה.

(ח"א מא)

עַל־יְדֵי 'רְקוּדִין' - שְׂשׁוֹתָה "יֵין הַמְּשַׁמֵּחַ" (בְּרֻכּוֹת לה. יוֹמָא עו: סְנֵהֲדִרִין ע. לְקוּטִי מוֹהֲרִין ח"א יב, ד), וְנִמְשָׁכִין לְמִטָּה בְּתוֹךְ הַרְגֵּלִין, הִינּוּ שְׂמֵרְקֵד - בְּזֶה מְגַרֵּשׁ הַחִיצוֹנִים מִשָּׁם, וְזֹאת 'הַתְּלַהּבוֹת שֶׁל הַרְקוּד', וְהוּא: "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לֵה" (וַיִּקְרָא א; בְּמִדְבָר כה, ח).

אַבֵּל מִי שְׂמֵרְקֵד בְּ'הַתְּלַהּבוֹת־הַיֶּצֶר' - זֶה נִקְרָא 'חֲטָא שֶׁל נְדָב וְאֲבִיָּהוּא, שֶׁכְּתוּב בָּהֶם (וַיִּקְרָא י, א): "וַיִּקְרִיבוּ אֵשׁ זָרָה".

[לְקוּטִי־עֲצוֹת, שְׂמַחָה יב: 'רְקוּדִין שֶׁל מִצְוָה' - כְּגוֹן: שְׂשׁוֹתָה יֵין בְּשֶׁבֶת וַיּוֹסֵם־טוֹב, אוּ בְּחִתְנָה שֶׁל מִצְוָה, אוּ

בשָׁאֲרֵי סְעֵדֵת־מִצְוָה, וְשׁוֹתָהּ בְּמִדָּה, וְכֹנְנָתוֹ לְשָׁמַיִם: לְיָכוֹת לְשִׁמְחַת־יִשְׂרָאֵל, לְשִׂמְחַת בְּהַשְׂמֵי־יִתְבָּרֵךְ אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוֹ מִכָּל הָעַמִּים וְכוּ', וְנִתְעוֹרַר לְשִׁמְחָה עַל־יַד־יָזָה, עַד שֶׁנִּמְשָׁף הַשִּׁמְחָה לְתוֹךְ הַיְרֵגְלִיךְ, דְּהֵינּוּ: שְׁמֵרְקֵד מִחֶמֶת שִׁמְחָה.

עַל־יַד־יָזָה מִגְרֵשׁ ה'חִיצוֹנִים' הַנְּאָחֲזִים בְּהַיְרֵגְלִיךְ, וּמִמְתִּיק וּמִבְטֵל כָּל הַדִּינִים, וְזוֹכָה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרָכוֹת. וְהַהֲתַלְהֻבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִיךְ הִיא "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ".

אָבֵל מִי שְׁמֵרְקֵד בְּהַהֲתַלְהֻבוֹת־הַיָּצֵר' - הִיא בְּחִינַת "אִשׁ זָרָה", וְהַיָּיִן שֶׁשָּׁתָהּ הוּא בְּחִינַת "יַיִן הַמְּשֻׁכָּר" (בְּרָכוֹת לַה. יוֹמָא עוּ: סְנַהֲדִין ע.). שְׁמֵשֵׁם 'אֲחִיזַת הַחִיצוֹנִים' חֲסִי־וְשָׁלוֹם. נִמְצָא: רְקוּדִיךְ־דְּקֻדְשָׁה מִמְתִּיקִין ה'דִּינִים' כְּמוֹ 'פְּדִיּוֹן'.

מו.

(ח"א עג)

מִי שֶׁמִּקְבֵּל תַּעֲנוּג מֵאֲחֵר - נִקְרָא 'נוֹקְבָא', רוֹצֵה־לֹאמַר: לְגַבְהָ. וְנִמְצָא: כְּשֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִקְבֵּל תַּעֲנוּג מִיִּשְׂרָאֵל מִתְפַּלְתָּן - כְּבִיכּוֹל נַעֲשֶׂה 'נוֹקְבָא' לְגַבֵּי 'יִשְׂרָאֵל'.

וְזָהוּ שְׁפָתוֹב (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כח, ח): "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ" - כִּי עַל־יַדֵּי רִיחַ הַנִּיחֹחַ שֶׁמִּקְבֵּל הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מ'תְּפִלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל', נַעֲשֶׂה בְּסוּד 'אִשָּׁה' וְכוּ'.

מז.

(שיחות־הַר"ן מ)

הוּא דָּבָר רַחוּק עַל־פִּי חֲקִירָה: שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא בְּרִיָּה שְׂפֵלָה, יִהְיֶה לוֹ בַח לַעֲשׂוֹת רָשָׁם לְמַעֲלָה; אוֹ בְּהִמָּה שְׂפֵלָה יִהְיוּ מִקְרִיבִין אוֹתָהּ לְקַרְבָּן, שֶׁתַּעֲלֶה לְ"רִיחַ נִיחֹחַ" לְנַחַת־רוּחַ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ שֶׁאָמַר וְנַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ. וְאֵיךְ שֶׁיֵּד רְצוֹן אֲצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ!?

אָבֵל בְּאֵמַת הַרְאָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ לְהַפִּיךְ מִדְּעָתָם, כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הַשָּׂרָה שֶׁכִּינָתוֹ לְמִטָּה בְּמִשְׁכַּן וּבְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, וְהַבְּהִמָּה עֲלָתָה לְ"רִיחַ נִיחֹחַ" (וַיִּקְרָא א; בַּמִּדְבָּר כח, ח) וְכוּ'. וְזָה בְּחִינַת (פְּסָחִים ג.

בְּבֹא־בִתְרָא י:): "עֲלִיּוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעֲלָה", בְּחִינַת 'גִּלְגָּל־הַחֹזֵר'.

"וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (בַּמִּדְבָּר כח, יא-טו)

מח.

(ח"א קנא)

סְגָלָה לְזֶרַע שֶׁל קִימָא - שֶׁיֹּאמְרוּ שְׁנִיָּהֶם, הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, קֹדֶם הַזְיוּג: פְּרֻשַׁת "וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (בַּמִּדְבָּר כח, יא-טו).

וְכֵן כְּשֶׁהַתֵּינוֹק חוֹלָה חֲסִי־וְשָׁלוֹם - יֹאמְרוּ אִזְ גַּם־בֵּן הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה פְּרֻשַׁת "וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם".

כִּי "מְאֹרֶת" (בְּרֵאשִׁית א, יד), חָסֵר וָא"ו" (הַקִּדְמַת־הַזֵּהָר א: וְעוֹד), שֶׁהוּא הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דְּבָר. וְכֵן "פִּלַּת מֹשֶׁה" (בַּמִּדְבָּר ז, א) חָסֵר וָא"ו גַּם־בֵּן" (זֵהָר וַיַּחֲיֵי רִלּוֹ: וַיִּקְרָא ד: וְעוֹד).

וְכַל־זֶה הוּא סוּד 'פְּגִימַת־הַלְבָּנָה', שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁף בְּחִינַת: "מְאֹרֶת חָסֵר וָא"ו, שֶׁהוּא אִסְפָּרָה לְרַבֵּי חֲסִי־וְשָׁלוֹם" (זֵהָר בְּרֵאשִׁית יט:).

כִּי ה'וָא"ו' הוּא ה'חַיּוֹת' שֶׁל כָּל דְּבָר, וְעַל־כֵּן 'חֲסֵרוֹן ה'וָא"ו' מְרַמֵּז עַל 'חֲסֵרוֹן הַחַיּוֹת', וּמִשָּׁם נִמְשָׁף 'מִיתַת הַבָּנִים קְטַנִּים' חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וּבְרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ מִתְחַלֵּת לְהַתְּמַלְאוֹת וְלַהֲתַתְּקַן כִּיזֵּעַ, כִּי אִזְ הַגִּיעָה לְתַכְלִית הַפָּגָם וְהַחֲסֵרוֹן, וְאִזְ תִּכְבַּף מִתְחִיל הַתְּקוּן וְהַמְּלּוּי.

וְזָהוּ: "פִּלַּת" - רְאשֵׁי־תְבוּבוֹת: "כִּפְרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתֵם" (מוֹסֵף לְרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ) - שֶׁבְּרֵאשֵׁי־חֲדָשׁ נִתְתַּקֵּן וְנִמְתַּק בְּחִינַת "פִּלַּת

משה", שהוא בחינת ה'לבנה', כי אזי מתחלת להתמלאת פנ"ל.

ואז נמשך מבחינת "כלת משה", "בפרה ל'כל תולדותם" - שנמשך 'בפרה' וסליחה והמתקה' על כל תולדותם של ישראל, שיהיה נמשך עליהם חיים טובים וארכים.

ועל-כן פרשת "ובראשי חדשיכם" - סגלה לבנים.

וביום הבפורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו" (במדבר כח, כו)

מט.

(ח"א נו, בסוף)

"וביום הבפורים" (במדבר כח, כו) - זה בחינת 'מלכות', כמו שכתוב (תהלים פט, כח): "אף אני בכור אתגהו עליון למלכי ארץ".

"בהקריבכם מנחה חדשה לה'" - זה בחינת 'תורה חדשה', 'תורת השם', שנעשה על-ידי בחינת ה'מלכות'.

"בשבעתיכם" - זה בחינת ה'דעת', בחינת מן, בחינת מקנה של שבועות, מקנה של שער הנו"ן. ועל-כן נקרא שבועות: 'עצרת', מלשון 'מלכות', כמו שכתוב (שמואל"א ט, יז): "זה יעצר בעמי".

"מקרא קדש יהיה לכם" - זה בחינת 'רוח-הקדש', בחינת 'רוח-הדופק'. הינו: שצריכין לקרות את ה'קדש',

בחינת 'רוח-הדופק' - כדי להנצל מ'זהמת-הנחש', ל"ט מלאכות, 'עצבות-רוח'.

"כל מלאכת עבודה לא תעשו" - לבטל 'זהמת-הנחש', ל"ט מלאכות, 'עצבון ידים', כמה שכתוב (בראשית ה, כט): "זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו".

נ.

(ח"א סז, ז-בסוף)

בשפא 'פבוד קדש' אל האדם, ומלבש בתוכו 'נפש-דקדשה' - צריך לראות: להוליד את ה'נפש' בנקל, בלי 'קשוי-הולדה' וכו'. ואחר-כך בשנוכל ה'נפש', צריך לגדל את ה'נפש'.

וזה בחינת (במדבר כח, כו): "וביום הבפורים" - בחינת 'הלדת הנפש' בלי 'קשוי-לילד', בחינת (ירמיה ד, לא): "צרה כמבכירה", שהוא בחינת 'קשוי-לילד', וגם הוא בחינת 'גדול-הנפש', בחינת (זכריה יב, י): "בְּהָמִיר עַל הַבְּכוֹר", שהוא 'צער הגדול'.

"מקרא קדש" - זה בחינת: שה'פבוד' שהוא בחינת 'קדש', כמו שכתוב (שמות כט, מג): "ונקדש בכבדי", קורא את ה'רגלין', בבחינת (ישעיה מא, ב): "צדק יקראהו לרגלו" (עין בפנים).

נא.

(ח"ב ז, בסוף)

"וביום הבפורים" (במדבר כח, כו) - זה בחינת 'התחלה', בחינת (ירמיה ד, לא): "צרה כמבכירה".

ואיזהו 'התחלה'? - "בהקריבכם מנחה חדשה לה'" - הינו: כשמתחילין מחדש לתן 'צדקה'.

"יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם" (במדבר כט, א)

- עֲנִינֵי תְרוּעָה -

נב.

(ח"א י, ה)

"בְּתְרוּעָה, דָּאִיְהוּ רוּחָא, אֲתַעְבִּיר אֶל
אֲחֵר" (תקוני-זהר מח.).

'צַדִּיק' הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(במדבר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ
בוֹ". וְעַל-יָדוֹ נִכְנַע 'רוּחַ גְּבוּהָ' [גְּבוּהָ], "אֶל
אֲחֵר" (שמות לד, יד), 'כְּפִירוֹת'.

וְזֶה לְשׁוֹן 'תְּרוּעָה', לְשׁוֹן (תהלים ב, ט):
"תְּרַעַם בְּשֶׁבֶט בְּרוּזֹל" (זהר פְּנִיחַס רלא:)
- כִּי הוּא מְשַׁבֵּר 'רוּחַ גְּבוּהָ', "אֶל אֲחֵר",
'כְּפִירוֹת'.

נג.

(ח"א נב, ה)

'תְּרוּעָה' - בְּחִינַת (שמואל-לב ה, ב): "וְאֵתָה
תִּרְעָה אֶת עַמִּי", שְׁהֵם
ה'רוּעִים-דְּקִדְשָׁה' - שְׁאִי-אֲפָשֶׁר לְהִתְקַרֵּב
לָהֶם, כִּי-אִם עַל-יָדֵי 'עֲזוֹת-דְּקִדְשָׁה', שְׁהֵם
בְּחִינַת 'קוֹלוֹת-דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת "קוֹל
שׁוֹפָר" (ראש-השָׁנָה פ"ג מ"ז).

נד.

(ח"א לה, יא)

"אֲשֶׁרֵי הָעַם יִדְעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנִיךָ
יִהְלִכּוּ" (תהלים פט, טז) - הוּא
בְּחִינַת 'הַעֲלָאת אַחַד-עָשָׂר סְמֻמֵּי הַקְטָרֶת',
שְׁפָתוֹךְ הָעֶבְרִי"ם וְהָאֲרָצוֹת הַשׁוֹכְנִים סְבִיבוֹת
ה'מְשֻׁא-וּמְתָן בְּאִמוּנָה', שְׁנַת-חֲבָרִים אֶלְיוֹ
ה'נִיּוּצוֹת'.

וְזֶה: "יִדְעֵי תְרוּעָה". "יִדְעֵי" - לְשׁוֹן
'הִתְחַבְּרוֹת'. "תְּרוּעָה" - מְלִשׁוֹן
'שְׁבִירָה', כִּי ה'נִיּוּצוֹת' הֵם מ'שְׁבִירַת-

וְזֶה בְּחִינַת: "מִנְחָה חֲדָשָׁה" - בְּחִינַת
'צְדָקָה חֲדָשָׁה', בְּחִינַת 'הִתְחַלֵּת
הַצְדָקָה'. כִּי 'מִנְחָה' בְּחִינַת 'צְדָקָה', כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (מְלָאכֵי ג, ג): "מְגִיִּשֵׁי מִנְחָה בַצְדָקָה".

וְעַל-יָדֵי ה'צְדָקָה', נִתְתַקַּן בְּחִינַת 'זָקוֹ'.
וְזֶהוּ: "בְּשֶׁבַע-תִּיכֶם" - זֶה בְּחִינַת
'זָקוֹ', כִּי "בְּסִינֵי נִדְמָה לָהֶם כְּזָקוֹ" (מְכִילֵתָא
יְתָרו), כִּי עַל-יָדֵי בְּחִינַת "מִנְחָה חֲדָשָׁה"
'הִתְחַלֵּת הַצְדָקָה', נִתְתַקַּן בְּחִינַת 'זָקוֹ',
בְּחִינַת 'שְׁבוּעוֹת'.

וְאִזִּי נִתְבַטַּל יְנִיקָתוֹ שֶׁל 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ'
שִׁיזְנַק מ'זְקֵנֵי-הַדּוֹר' שְׁאִינֶם כְּתַקוּנוֹ,
וְנִשְׁמַע 'קוֹל הַקְרִיאָה שֶׁל יוֹם-טוֹב' שְׁמִגְלָה
אֶת ה'רְצוֹן'.

וְזֶהוּ: "מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם" - הִינּוּ:
קוֹל הַקְרִיאָה שֶׁל יוֹם-טוֹב שֶׁהוּא
'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן', שֶׁהוּא נִשְׁמַע עִתָּה עַל-יָדֵי
ה'צְדָקָה', שְׁמִכְנִיעַ אֶת 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ',
'חֲכַמַת-הַטֶּבַע'.

וְאִזִּי: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" -
כִּי עַל-יָדֵי 'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן' נַעֲשֶׂה
'יְרָאָה', וְעַל-יָדֵי 'יְרָאָה' נִשְׁפָּע 'הַסֵּד'. וְאִזִּי
אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה - כִּי נִתְקַיֵּם
הָעוֹלָם בְּחִסְדּוֹ, וְאִזִּי (ישעיה סא, ה-ז): "וְעִמְדוּ
זָרִים וְרַעוּ צִאֲנָכֶם וְכוּ', וְאַתֶּם פְּהִנֵי ה'
תִּקְרְאוּ".

וְזֶהוּ: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" -
כִּי אֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה
וְשׁוּם עֶסֶק".

"וְחִגְתֶּם חֹג לַה' שִׁבְעַת יָמִים" (במדבר כט, יב)

נט.

(ח"ב ד, יב)

'שֶׁלֶש־רִגְלִים' הוא בְּחִינַת רְפוּאָה. כִּי
עַל־יְדֵי רִגְלֵי וְיָוִם־טוֹב
שֶׁהוּא הַתְּגַלּוּת־הַרְצוֹן - עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה
בְּחִינַת הַדְּחַת וְכַפּוּס הַדְּמִים, כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ
הַדְּמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם פְּסָדָר.

זֶה בְּחִינַת רִגְלֵי בְּחִינַת (מְלָכִים־א א, ט): "עֵין
רוֹגֵל", "עֵין בּוֹבֵס", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י
שָׁם.

וְאֵזִי יְכוּלִים הַדְּמִים לְסַבֵּב פְּסָדָר, וְנִתְרַפָּא
בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה נִקְרָא הַרְגְּלֵי (במדבר כט, יב):
"חֹג" - לְשׁוֹן סְבוּבָה, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ, כב): "הִישָׁב עַל חֹג הָאָרֶץ"
- עַל סְבוּבַת הָאָרֶץ. כִּי עַל־יְדֵי הַדְּחַת וְכַפּוּס
הַדְּמִים, עַל־יְדֵי־זֶה הֵם מְסַבְּבִים פְּסָדָר.

"אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַה' בְּמוֹעֲדֵיכֶם" (במדבר כט, לט)

ס.

(ספֶר־הַמִּדּוֹת, הַמְתַקֵּת־דִּין ח"ב ד)

'פְּרָשִׁיּוֹת הַמוֹעֲדִים' הַפְּתוּבִים בְּפְרֶשֶׁת
פְּנַחֶס - מְסַגְּלִים בְּקִרְיַאתָם
לְבַטֵּל דִּינִים, וּמְסַגְּלִים לְזָפוֹת בְּדִינֵי עַפּוֹ"ס.

סא.

(לְקוּטִי־הַלְכוּת, בְּרִבְת־הַשְּׁחֹר ה, פט - עַל־פִּי
לְקוּטִי־מוֹהֲר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲבָרִים)

עַל־כֵּן קוֹרִין פְּרָשָׁה זֹאת 'בֵּין־הַמְצָרִים'
- כִּי כָּל הַחֲרָבֵן הָיָה עַל־יְדֵי הַטָּא־
הַעֲגָל, שֶׁהוּא 'פְּגַם־הַרְצוֹן', "שֶׁהָיָה בְּשִׁבְעָה

כָּלִים'. "ה' בְּאוֹר פְּנִיָּה יִהְלְכוּן" - בְּחִינַת
'מִשְׁאֵל־וּמִתָּן' וְכוּ'.

נה.

(ח"א ס, ט)

'תְּרוּעָה' - הוּא בְּחִינַת הַדְּבוּר, בְּחִינַת (מְשַׁלִּי
י, כא): "שִׁפְתֵי צַדִּיק יִרְעוּ רַבִּים".

נו.

(ח"ב ה, יג)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת: "וּמִשָּׁה הָיָה רַעָה"
(שְׁמוֹת ג, א), בְּחִינַת 'תְּפִלִּין', הַפָּד
"רַעָה זִנּוּת" (מְשַׁלִּי כט, ג).

נד.

(ח"ב ח, יא)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת רִוְחֵ־נְבוּאָה,
בְּבְחִינַת (במדבר כג, כא): "ה' אֶלְקֵינוּ
עָמוּ וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ", וְתִרְגּוּמוֹ: "וּשְׂכִינַת
מְלִכִיהוֹן בְּהוֹן", הִינּוּ: 'הַשְּׂרָאֵת־הַשְּׂכִינָה',
בְּחִינַת נְבוּאָה'.

"וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה" (במדבר כט, ז)

נח.

(ספֶר־הַמִּדּוֹת, טַבַּע ח"ב ב; סְגֻלָּה ח"ב ו)

כִּי שִׁשְׁעֵרוֹתָיו מְרַבִּים שְׁלֹא עַל־פִּי הַטַּבַּע,
זֶה עָלוּל לְנִזְקִים הַרְבֵּה וְלִפְגָּעִים־
רַעִים מֵהַסְטֵרָא־אֲחֵרָא - סְגֻלָּתוֹ: שִׁיקְרָא
הַפְּרָשָׁה שְׁקוּרִין בְּיוֹם־כַּפּוּרִים (וַיִּקְרָא טז, כב).

[פְּרֶשֶׁת "וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי" (במדבר כט, זיא) - הוּא
'קִרְיַאת הַמְּפָטִיר' שֶׁל יוֹם־הַכַּפּוּרִים. אוּלַי הַסְגֻלָּה הוּא גַם
עַל־זֶה].

עָשָׂר בְּתַמוּז" (תענית כח:), וְעַל־כֵּן קוֹרִין אֲזַ
 'פְּרָשָׁה זֹאת' שֶׁהוּא 'הַכְּנַעַת בְּלָעַם־הָרָשָׁע',
 עַל־יְדֵי 'פְּנַחַס' שֶׁקָּנָא "קִנְיַת ה' צְבָאוֹת"
 (מלכים ב יט, לא; ישעיה ט, ו; לז, לב) וכו'.

וְעַל־כֵּן מְבֹאֵר בְּפִרְשָׁה זֹאת, כָּל
 ה'קְרִבְנוֹת תְּמִידִין וּמוֹסְפִין שֶׁל
 כָּל ה'יָמִים־טוֹבִים' - כִּי כָּל ה'יָמִים־טוֹבִים,
 הֵם "מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ" (ויקרא כג) שֶׁקוֹרְאִים
 וּמַגְלִים אֶת ה'רְצוֹן' - שֶׁכָּל־זֶה נִשְׁמַע עַל־יְדֵי
 בְּחִינַת 'פְּנַחַס', שֶׁהַכְּנִיעַ וְעַקֵּר אֶת 'בְּלָעַם־
 הָרָשָׁע' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ', שֶׁכָּל־זֶה
 הוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן חֶרֶב בַּיַּת־הַמִּקְדָּשׁ', שֶׁשֵּׁם
 עוֹלָיִן לְרַגְלִים, שֵׁשֶׁם עַקֵּר 'הָאֶרֶת־הָרְצוֹן'.

וְעַל־כֵּן קוֹרִין זֹאת 'בֵּין־הַמְּצָרִים' - כִּי
 כָּל־זֶה הוּא 'תְּקוּן חֶרֶב בַּיַּת־
 הַמְּצָרִים', כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'פְּנַחַס' נִזְכָּה:
 שִׁיְהִיָּה נִשְׁמַע 'קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב'
 שֶׁקוֹרָא אֶת ה'רְצוֹן', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִתְתַּקֵּן
 הַכָּל, וְנִזְכָּה לָשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ, וְלִבְנוֹת אֶת בַּיַּת
 מְקוֹדְשֵׁנוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שָׂאֵר עֲנִינֵי הַמוֹעֲדִים וְשֵׁל־רַגְלִים
 - נִמְצָאִים בְּכָל מוֹעֵד בְּמוֹעֵדוֹ -

שבעה עשר בתמוז

"בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות,
ובטל התמיד" (תענית פ"ד מ"ו)
- ענין 'שבירת הלוחות' ו'שבירי לחות' -

א.

(ח"א לד, ז)

כִּשְׁהַ'לֵב, הֵינּוּ בְּחִינַת ז'א"ו, בְּחִינַת
'לוחות', מִשְׁקַע בְּאַהֲבוּת-
רְעוּת, הֵינּוּ ה'רפואות ובזיונות', הַנִּקְרָא
"עֲרֵלַת לֵב" (דְּבָרִים י, טז) - אָזִי הוּא בְּבְחִינַת
'שְׁבִירֵי לוחות'.

ו'הֲרַפָּה' הוּא בְּחִינַת 'עֲרֵלָה' וְכוּ', וְהוּא
בְּחִינַת 'אַהֲבָה נְפוּלָה וְשִׁבוּרָה'
וְכוּ', הַבָּאִים מ'שְׁבִירַת פְּלִי־הַחֶסֶד' וְכוּ'.

וְכִשְׁהַ'לֵב מִשְׁקַע ב'הֲרַפָּה, ב'עֲרֵלַת
לֵב", בְּחִינַת 'שְׁבִירֵי לוחות',
הֵינּוּ: "הֲרַפָּה שְׁבִירָה לְבִי" (תהלים סט, כא),
וּמִקְשֵׁר ה'לֵב' הֵינּוּ ה'ז'א"ו, לְה'י"ד' - הֵינּוּ:
לְה'נִקְדָּה, בְּחִינַת 'צַדִּיק', שְׁשֵׁם ה'אור
הַאֲהָבָה הַקְדוּשָׁה' שׁוֹרָה וְכוּ' - אָזִי נִתְבַטַּל
ה'אַהֲבוּת רְעוּת, ה'הֲרַפּוֹת, ה'עֲרֵלַת לֵב".

כִּי ה'צַדִּיק' יָאִיר לְה'ז'א"ו, לְה'לֵב' -
וְנִתְבַטַּל ה'הֲרַפָּה, הֵינּוּ "עֲרֵלַת לֵב" וְכוּ'
- כִּי שֵׁם שׁוֹרָה 'אַהֲבָה הַקְדוּשָׁה'.

ב.

(ח"א נד, ד)

כְּדִי לְשַׁמֵּר ה'זְכָרוֹן, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצֻמוֹ
שֶׁלֹא יִפֹּל לְבְחִינַת 'רַעֲעִיּוֹן, לְבְחִינַת
'מִיתַת הַלֵּב'.

כִּי עֵקֶר ה'זְכָרוֹן' תּוֹלָה ב'עֵינ' וְכוּ', כִּי
ה'שְׂכָחָה' בָּא עַל-יַדֵּי 'רַעֲעִיּוֹן, עַל-יַדֵּי
'מִיתַת הַלֵּב' וְכוּ', כִּי 'רַעֲעִיּוֹן' ו'מִיתַת הַלֵּב'
הֵם בְּחִינָה אַחַת וְכוּ'.

ו'מִיתַת הַלֵּב' הִיא בְּחִינַת 'שְׁבִירֵי לוחות'.
'לֵב', הוּא בְּחִינַת 'לוחות', בְּבְחִינַת
(מְשָׁלֵי ג, א): "כָּתַבְתֶּם עַל לוח לְפָנָי". ו'שְׂכָחָה'
הִיא עַל-יַדֵּי 'שְׁבִירֵי לוחות', כְּמֵאֲמַר חז"ל
(ערובין נד): "אַלמלא לא נשתברו לוחות
הָרַאשׁוֹנוֹת, לֹא הִיְתָה שְׂכָחָה בְּעוֹלָם".

נִמְצָא: שְׁעֵקֶר ה'שְׂכָחָה, הִיא עַל-יַדֵּי 'רַעֲ-
עִיּוֹן, בְּחִינַת 'מִיתַת הַלֵּב, בְּחִינַת
'שְׁבִירֵי לוחות', שְׁמִשֵּׁם עֵקֶר ה'שְׂכָחָה'.

ג.

(ח"א ס, ז-ח)

כְּשֶׁעוֹסֵק לְעוֹרֵר בְּנֵי-אָדָם, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר
עֲצֻמוֹ מ'תְּלַמִּידִים שְׂאִינָם
הַגּוֹנִים, כְּדִי שֶׁלֹא יִהְיֶה נִדְבָק בּוֹ מִהֲרַע
שְׂלָחָם, שֶׁלֹא יִזִּיק לוֹ, כְּמוֹ שְׂאִמְרוֹ רז"ל
(חולין קלג): "כֹּל הַמְּלַמֵּד לְתַלְמִיד שְׂאִינּוֹ-
הַגּוֹן" וְכוּ'.

וְכֵן אָסְרוּ חז"ל (שְׁבַת קח): "לְכַתֵּב עַל עוֹר
בְּהֵמָה טְמֵאָה, שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת יג, ט):
'לְמַעַן תִּהְיֶה תוֹרַת ה' בְּפִיךָ, מִן הַמִּתָּר
לְפִיךָ".

וְכִשְׁלֹמֵד עִם אַחֵר - הוּא בְּחִינַת
'כְּתִיבָה', כִּי ה'לְשׁוֹן' הוּא
בְּחִינַת (תהלים מה, ב): "לְשׁוֹנִי עֵט סוּפֵר
מִהִיר", שְׁנַחֲקֵק וְנִכְתָּב עַל 'לֵב' הַתְּלַמִּיד,

כמו שכתוב (משלי ג, א): "פִתְּבֵם עַל לִוְחַ לִבְךָ".

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ שְׁלֹא יִהְיוּ דְבָרָיו נִכְתָּבִין עַל בְּחִינַת 'עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה', הֵינּוּ: 'תְּלַמִּיד שְׂאִינוּ-הֶגְנוֹן'.

אך אי-אפשר להיות נשמר בעצמו שלא ישמעו תלמידים שאינם-הגונים מִמֶּנּוּ. וְלָזֶה צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לַמּוֹדוֹ, "לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד וּלְשֹׁמֵר וּלְעֹשֵׂוֹת" (סוטה לז.) - דְּהֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי לַמּוֹדוֹ עִם תְּלַמִּידוֹ, יִהְיֶה "כְּאֵלוֹ עֹשֵׂאוֹ לְהַבְרֹו, וְכְאֵלוֹ עֹשֵׂאוֹ לְדַבְרֵי-תוֹרָה", כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַז"ל (סנהדרין צט:).

וְאִזִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ שׁוֹמֵר אוֹתוֹ: שְׁלֹא יִהְיוּ דְבָרָיו נִכְתָּבִין בְּכַח הַזְכָּרוֹן שֶׁל הַתְּלַמִּיד שְׂאִינוּ-הֶגְנוֹן, רַק יִהְיוּ נִשְׁכָּחִין מִמֶּנּוּ.

וְזֶהוּ: "וְאֵלֶּה לְחֻרְפוֹת" וְכוּ' (דניאל יב, ב) - הֵינּוּ: בְּחִינַת: "חֻרְפָּה שְׁבָרָה לְבִי" (תהלים סט, כא), בְּחִינַת 'שְׂכָחָה', 'שְׁבִירַת הַלֵּב', שֶׁהִיא בְּחִינַת 'שְׁבִירַת הַלּוֹחֹת', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "לִוְחַ לִבְךָ" (משלי ג, א).

וְעַל-יְדֵי 'שְׁבִירַת הַלּוֹחֹת' בָּא 'שְׂכָחָה', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַז"ל (ערוובין נד.): "אֶלְמָלָא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לּוֹחֹת הֶרְאֵשׁוֹנוֹת, לֹא הִיָּתָה שְׂכָחָה".

הֵינּוּ: שְׂאוֹתָן שְׂאִינָן רְאוּיִין לְקַבֵּל, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה', נִשְׁכָּח מֵהֶם כֵּנ"ל.

ד

(ח"א ריז)

"זְכָרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה" (מלאכי ג, כב), רְאֵשֵׁי-תַבּוֹת 'תַּמ"ז' חֶסֶר 'ז'א"ו'.

כִּי אִזּוֹ בְּתַמוּז צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ הַזְכָּרוֹן, לְתַקֵּן הַשְׂכָּחָה, כִּי אִזּוֹ נִתְהַוָּה הַשְׂכָּחָה.

כִּי עַל-יְדֵי "הַלּוֹחֹת שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ בְּחֻדְשׁ תַּמוּז" (תענית פ"ד מ"ו), נִתְהַוָּה הַשְׂכָּחָה - כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רַז"ל (ערוובין נד.): "אֶלְמָלָא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוֹחֹת הֶרְאֵשׁוֹנוֹת, לֹא נִשְׁתַּכַּחַה תּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל".

וְעַל-כֵּן חֶסֶר 'ז'א"ו' מ'תמוז' - כִּי מֵאַחַר שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ הַלּוֹחֹת, נִסְתַּלַּק הַז'א"ו, כִּי הַלּוֹחֹת הֵם בְּחִינַת 'ז'א"ו', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ (בבא-בבא יד.): "הַלּוֹחֹת אֲרַכֵּן שֶׁשָּׂה וְרַחֲבֵן שֶׁשָּׂה".

גַּם "ז'מן מ'תן ת'ורתנו", רְאֵשֵׁי-תַבּוֹת 'תַּמ"ז' - כִּי "בְּתַמוּז נִתְּנָה הַלּוֹחֹת" (יומא ד:). וְגַם כָּאֵן חֶסֶר 'ז'א"ו', מְחַמַּת שְׂאֵז נִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוֹחֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת 'ז'א"ו', כֵּנ"ל.

ה

(שיחות-הר"ן פו)

מֵה שְׂפּוֹסְקִין [אֵת הַחֶתֶן בְּאִמְצַע] הַדְּרָשָׁה - זֶה בְּחִינַת 'שְׁבִירַת לּוֹחֹת'.

ו

(תניי-מוהר"ן קצז)

עֵקֶר הָעֲבוּדָה שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר - מֵה שְׂמִנְיָחִין לְאָדָם עַל הַבְּחִירָה שְׁלוֹ, הֵינּוּ: שֶׁנִּשְׂאָר הַדְּבַר עַל דַּעְתּוֹ, וְאִין מְצוּיִן אוֹתוֹ עַל אוֹתוֹ הַדְּבַר שׁוּם מְצוּה, רַק שֶׁנִּשְׂאָר הַדְּבַר עַל דַּעְתּוֹ כִּפִּי מֵה שֵׁיבְחָר לוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (שבת פז.): "מִשָּׁה הוֹסִיף יוֹם אֶחָד מִדַּעְתּוֹ" - שֶׁזֹּאת הַבְּחִינָה נִמְצְאָת בְּכָל עֲבוּדָה, שֶׁבְּכָל עֲבוּדָה יֵשׁ דְּבַר שְׂמִנְיָחִין לְאָדָם בְּלִי מְצוּה וְאִזְהָרָה, רַק תְּלוּי בְּדַעְתּוֹ וּבְחִירָתוֹ כְּמוֹ 'מִשָּׁה רַבְּנִי וְכוּ'.

וְעָקַר הַיְגִיעָה וְהַכְּבֻדוֹת וְהִיסוּרֵינִי שְׁלוֹ (של רַבְּנּוּ ז"ל), הִיא בְּבַחֲיַנֵּת "הוֹסִיף מֹשֶׁה יוֹם אֶחָד מִדַּעְתּוֹ" כַּנִּל, כִּי אֵינּוּ יוֹדַע אֵיךְ לַעֲשׂוֹת וְכוּ'.

גַּם זֶה "שֶׁשָּׁבַר אֶת הַלּוּחֹת", הִיא גַּם-כֵּן בְּבַחֲיַנָּה הַנִּל - כִּי "זֶה עָשָׂה גַּם-כֵּן מִדַּעְתּוֹ" (שַׁבַּת שָׁם), וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה וְכוּ'.

- עֲנִינִי בֵּין-הַמְּצָרִים -

ז.

(ח"ב פה)

אֶגְזִיזִים' הַנִּקְרָאִים 'לוֹזִים', רוֹמְזִים לְבַחֲיַנֵּת 'לֹאָה', שֶׁהִיא בְּעֶרְףִי, שֶׁהִיא נִקְבָּא רֵאשׁוֹנָה' (סֵפֶר הַלְּקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל, פְּרַשְׁת וַיְחִי).

וְאַחֲרֵיכֵן נִכְנָסִין לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲיַנֵּת: "יַעֲקֹב קָרָא בֵּית-אֵל" (פְּסָחִים פ.ח.). וְזֶהוּ שֶׁפִּרַּשׁ רַש"י (שׁוֹפְטִים א, כד): "שֶׁדָּרַךְ לוֹז נִכְנָסִין לְבֵית-אֵל".

וְזֶהוּ (יִשְׁעִיָּה מ, א): "נַחֲמוּ נַחֲמוּ". שְׁתֵּי פְעָמִים 'נַחֲמוּ' גִּימְטְרִיא קְדָקֵד', שֶׁהוּא בַּחֲיַנֵּת 'עֶרְףִי' - שֶׁעַל-יָדָהּ נִכְנָסִין לְבֵית-אֵל'.

וְזֶהוּ שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֲשָׂרִים-וְאֶחָד יוֹם שֶׁבֵּין-הַמְּצָרִים, וְכַנְגָּדוֹ בְּאֵילָן לוֹז" (ירוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ד ה"ה). בְּשִׁבְלִי-

זֶה: "נוֹהֲגִין לֵאמֹר לֵאכֹל בֵּיצָה בְּסַעֲדָה הַמַּפְסָקָת בְּתַשְׁעָה בָּאָב" (שְׁלַח-עֲרוּךְ אוֹרְחֵי-חַיִּים תַּקְנָב, ה) - כִּי "הַבֵּיצָה נִגְמַרְתָּ בְּעֲשָׂרִים-וְאֶחָד יוֹם", כַּמֵּאֵמֶר חַז"ל (בְּכוֹרוֹת ה. וְעֵין שָׁם בְּתוֹסְפוֹת): "תִּרְנַנְגְּלָת מוֹלָדָת לְעֲשָׂרִים-וְאֶחָד יוֹם וְכוּ', וְכַנְגָּדוֹ בְּאֵילָן לוֹז".

וְזֶהוּ הָעֶצֶם לוֹז' שֶׁיֵּשׁ בְּעֶרְףִי אָדָם, שֶׁיִּשְׂאָר אַחֵר כְּלִיּוֹן הַגּוֹף, וְ"מִמֶּנּוּ יִתְחַדֵּשׁ בְּנֵינִי הַגּוֹף בְּשַׁעַת תְּחִילַת-הַמַּתִּים" (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה כח, ג). וְזֶהוּ עָקַר נַחֲמוֹתֵינוּ - בַּחֲיַנֵּת "נַחֲמוּ נַחֲמוּ" כַּנִּל.

כִּי עַל הַגּוֹף נֵאמַר (רוֹת ג, יג): "שֶׁכְּבִי עַד הַבֶּקֶר" - שֶׁהוּא 'עַת הַתְּחִיָּה'. וְהֵנָּה בְּבִקְרָה וְהֵנָּה הִיא לֹאָה" (בְּרֵאשִׁית כט, כה) - הֵינּוּ: 'עֶצֶם לוֹז' הַנִּל, שֶׁעַל-יָדָהּ נִתְבַּנְּה הַגּוֹף'.

וּבְשִׁבְלִי שֶׁכָּל כּוֹנְתּוֹ שֶׁל 'יַעֲקֹב' הִיא בְּשִׁבְלִי 'רַחֵל' - נֵאמַר בְּבִנְיָ רַחֵל, וְהֵינּוּ 'יוֹסֵף': "וּלְקָדֵקֵד נָזִיר אֶחָיו" (בְּרֵאשִׁית מט, כו), וּבְבִנְיָמִין' כְּתִיב: "וּבֵין כְּתִפָּיו שָׁכַן" (דְּבָרִים לג, יב).

רְמָז: שֶׁעַל-יָדֵי בַּחֲיַנֵּת 'לֹאָה' שֶׁהִיא רֵאשׁוֹנָה, יְכוֹל לָבוֹא לְבַחֲיַנֵּת 'רַחֵל'.

"קְדָקֵד" וְ"כְּתִפָּיו" - זֶה בַּחֲיַנֵּת 'לוֹז' הַנִּל.

'עֶרְףִי' גִּימְטְרִיא ש"ג, רֵאשִׁית-תְּבוּת: ש'בַּת נַחֲמוּ - רְמָז לְהַנִּל.

לקוטי תפלות

פרשת פנחס

מפתח התפלות

[ט] "את הכֹּהֵן אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר, וְאֶת הכֹּהֵן הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבִים" (ח"ב ז).

[א-ב-ג-ד-ה] "קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו" (ח"א ה; ח"א י; ח"ב ח; ח"ב ט; ח"ב לה).

[י] "וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם" - בענין: הסגלה לזרע של קימא, לומר פרשת "וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם" (תפלות יתקוננים ח"א כא).

[ו-ז-ח] "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה" (ח"ב ז; ח"ב יט; ח"ב כח).

שְׁתַּעֲוֶרְר רַחֲמֶיךָ וְחֲסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים
עָלֵינוּ, וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים, לְהֵאֱמִין וּלְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים
אֲמֵתִים שְׂבֹדוֹרְנוּ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחִרְתָּ,
לְהַחְיֹת אֶת עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל עַל יָדָם, כִּי
מֵהֶם "תּוֹצְאוֹת חַיִּים", לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל.

וּבְכֵן עֲזָרְנִי יְהוָה, שְׁנֹזֶפֶה לְהַמְשִׁיךְ
מֵהֶם 'רוּחַ־חַיִּים' לְמִלְאֵת כָּל
מַחְסוֹרֵנוּ, וְתִשְׁמַע קוֹל אֲנָחוֹתֵינוּ תָמִיד,

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א ח ⊗
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ח, 'ראיתי מגורת זקב')
"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)
שְׁנֹזֶפֶה לְהַמְשִׁיךְ ה'רוּחַ־חַיִּים' מֵהַצַּדִּיקִים
אֲמֵת', וּלְמִלְאֵת עַל־יָדָם כָּל מַחְסוֹרֵנוּ

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֶי
אֲבוֹתֵינוּ, "אל רחום וחנון ארך
אפים ורב חסד ואמת".

☉ [ב] לקוטי-תפלות ח"א י ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א י, ו'אלה
המשפטים - המחאת-כף ורקודין)

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"
(במדבר כז, יח)

שנזכה לשאב ולהמשיך לתוך לבנו, ה'רוח-הקדש'
של ה'צדיקי-אמת' ויהיה נמשך ה'רוח-הקדש' הזה
לתוך ידינו ורגלינו, ותתפשט השמחה לתוכם, עד
שנזכה להמחאת-כף ורקודין, ולהמתיק כל הדינים

ותעזרני להתקשר באמת, עם רוח-
הקדש' של 'צדיקי-אמת',
ואזכה לשאב ולהמשיך לתוך לבי, את
רוח-הקדש' של 'צדיקי-אמת'.

ועל-ידי-זה אזכה ליושר-לבב באמת,
שיהיה לבי נכון עם יהוה
תמיד, באמת ובאמונה-שלמה ובענוה
אמתיות.

ואזכה ברחמיה, שיהיה נמשך ה'רוח-
הקדש' הזה לתוך ידי ורגלי,
עד שאזכה לתקן פגם הידים והרגלים,
לגלות ולהאיר הארת הידים והרגלים, עד
שיתעורר לבי בשמחה גדולה, לשמך
הגדול באמת, עד שתתפשט השמחה
הקדושה לתוך ידי ורגלי.

עד שאזכה להמחאת-כף ורקודין
דקדשה, באפן שנזכה להמתיק
דינים מעלינו, ומעל כל עמך בית
ישראל, על-ידי מחאת-כף ורקודין
דקדשה.

ואזכה ברחמיה, לנשא ולהרים
ולהעלות את ידי ורגלי,
לנקותם מכל פגם.

ויהיה לנו כח להמשיך על-ידי אנחותינו,
רוח-חיים' רוח טובה' מהצדיקי-אמת,
להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן
בגוף, הן בנפש, הן בממון, בגשמי
וברוחני. כלם יתמלאו ויושלמו לטובה.

"כי עמך מקור חיים", ואתה משפיע
רוח-החיים לכל חי ולכל דבר
שבעולם, על-ידי צדיקיך האמתיים
הדבקים בתורתך הקדושה תמיד, אשר
היא חיינו וארך ימינו.

על-כן חמל על עמך ישראל, ותגלה
לנו צדיקה האמתיים, ותזכנו
להמשיך מהם רוח-חיים'. עד שיהיה
לנו כח על-ידי אנחותינו לבד שאנו
מאנחים על מה שחסר לנו, שיהיה נשלם
החסרון תכף, ותמלא כל משאלות לבנו
לטובה.

וכל העונות והחטאים והפשעים
שחטאנו לפניך, אשר על ידם
סלקנו והרחקנו ה'רוח-חיים', ועל-ידם
באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על
כלם תמחל ותסלח ברחמיה הרבים, על-
ידי צדיקי-הדור האמתיים אשר רוח
אלהים' בקרבם.

אשר על-ידם אתה מתרצה ומתפייס
לישראל ברחמים, ועל-ידם אתה
מכפר ומוחל לעונותינו בכל דור ודור,
כמו שכתוב: "ואיש חכם יכפרנה".

☪ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב ח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, "תקעו תוכחה")

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"

(במדבר כז, יח)

וּתְזַכֵּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, לְהִתְקַרֵּב
לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שְׂיֵשׁ לָהֶם
בְּחֵינַת 'רוח נבואה', 'רוח-הקדש' בְּאַמֶּת.

בְּאַפֵּן שְׁנִזְכָּה עַל-יָדָם, לְבָרַר וּלְתַקֵּן
הַכַּחֲמָדָמָה, וְלֹא יִבְלָבֵל אוֹתָנוּ
הַמְדָמָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם, בְּדַמְיוֹנוֹת פּוֹזְבִים,
וּבִבְלוּלִים רְעִים חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

רַק נִזְכָּה, שִׁיְהִיָּה הַכַּחֲמָדָמָה, בְּרוּר
וְזָךְ וְצַח אֲצִלְנוּ בְּתַכְלִית הַתְקוּן,
בְּאַפֵּן שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי-זָה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה,
וַיִּשְׁרָה, וּבְרוּרָה, זָכָה, וְצַחָה, וּנְכוֹנָה,
בְּאַמֶּת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּלִי שׁוֹם בְּלוּלוּלִים
כָּלֵל.

וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אַבוֹתֵינוּ, כִּי אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ
בְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, יֵשׁ מֵאִין הַמְּחַלֵּט, בְּעִשְׂרָה
מֵאֲמֵרוֹת.

וְתִצְיָלְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, מִמְּנַהֲיָגִים
שֶׁל שְׁקֵר', שֶׁהֵם נִקְרָאִים
"נְבִיאֵי הַשְּׁקֵר", וְלֹא יִבְלָבֵלוּ אֶת דַּעְתָּנוּ
כָּלֵל בְּדַמְיוֹנוֹת פּוֹזְבִים חֲלִילָה.

וּתְזַכֵּךְ וּתְטַהֵר אוֹתָנוּ מִטְּמֵאת וְזַהֲמַת
הַנְּחָשׁ, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְיָלְנוּ, שְׁלֹא
יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּנוּ שׁוֹם נַחוּשׁ וְקָסֵם כָּלֵל,
וְנִתְרַחַק מִדְרָכֵי הַמְּנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים
בְּכֹל מִינֵי הַרְחָקוֹת, וְלֹא יְהִיָּה לָנוּ שׁוֹם
אַמוּנוֹת פּוֹזְבִיּוֹת כָּלֵל.

רַק נִזְכָּה תָּמִיד, לְהִיּוֹת תָּמִים עִם יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, וְלִהְיוֹתֵנוּ רַק בְּתַמִּימוֹת
וּבְפְשִׁיטוֹת, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה
הַאֲמִתִּיּוֹת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

☪ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב ט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ט,

'אל אשר יהיה שמה הרוח')

"קח לך את יהושע בן נון, איש אשר רוח בו"

(במדבר כז, יח)

וּבְכֵן יְהִי רִצוֹן מְלַפְנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיֵאִירוּ עָלֵינוּ
זְכוֹת וְכַח הַצַּדִּיקִי-אַמֶּת, וְנִזְכָּה עַל-יָדָם
לְשִׁמְחָה שְׁלֵמָה. וּבְכַחֵם הַגְּדוֹל יִנְשְׁבוּ
עָלֵינוּ בְּרוּחָם הַקְּדוֹשׁ, וַיִּנְעָרוּ וַיִּסִּירוּ
מִלְּבַבְנוּ, כָּל מִינֵי מְרָה-שְׁחוּרָה וְעִצְבוֹת,
וְכֹל מִינֵי עֲפֻרוּרִיּוֹת וְכַבְדוֹת הַנוֹפְלִים עַל
לְבָנוּ.

עַד שְׁנִזְכָּה לְהִתְלַהֵב וּלְבַעַר אֲלֵיךָ
בְּאַמֶּת. וְתִצְיָלְנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ
הָרַבִּים, מִ'רוּח־סְעָרָה', שְׁלֹא יִבְעוֹר וְלֹא
יִתְלַהֵב לְבָנוּ חוּץ מִהַמְדָּה חֲסִי-וְשָׁלוֹם
הַנִּקְרָא 'הַרִיסָה', וְלֹא נִהְרַס לְעֵלוֹת אֶל
יְהוָה.

וּבְכַח וְזְכוֹת צַדִּיקִי-אַמֶּת, תִּמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קִדְשַׁת 'אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא',
שֶׁהִיא רוֹכֵב עַל סוּסֵי אֵשׁ בְּסְעָרָה, אֲשֶׁר
כַּחוּ מִסְפִּיק גַּם עָלֵינוּ, לְהַכְנִיעַ וּלְכַבֵּל
מֵאֲתָנוּ, הָאֵשׁ הַבוֹעֵר בְּסְעָרָה חוּץ
מִהַמְדָּה.

שְׁפָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלָכֶם הַיּוֹם", מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד.

כִּי אֵין אֲתָנוּ יוֹדַע עַד מָה, אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּעֵינֵינוּ זֶה שֶׁל הַהִתְנוּצָצוֹת וְהַהִתְלַהֲבוֹת, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְכוּן הַמִּדָּה כָּלֵל, לְפַעֲמִים הֵלֵב אָטוּם וּמְטַמְטֵם לְגַמְרִי, וְלְפַעֲמִים בּוֹעֵר חוּץ מִהַמִּדָּה.

וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן, כִּי אִם עַל אָבֵינוּ שְׁבַשְׁמִים, וְעַל זְכוֹת וְכַח הַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּם, שְׁכָל אֶחָד נִקְרָא: "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂוִּידַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד".

עֲזָרְנוּ וְזַכְנוּ בְּרַחֲמֵיךְ הָרַבִּים, שְׁיִנְשְׁבוּ בְּרוּחֶם הַקְּדוֹשׁ, עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, רוּחַ קְדוֹשָׁה וְטְהָרָה, בְּאִפְסֵי שְׁנֵזֶפֶה לְשִׁמְחָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

עַד שְׁיִבְעַר וְיִתְלַהֵב לֵב שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אֵלֶיךָ תִּתְבָּרֵךְ לְנִצָּח, בְּתִשׁוּקָה גְדוּלָּה, וּבַהִתְלַהֲבוֹת נִמְרָץ, בְּהִדְרָגָה וּבִמְדָּה, פְּרָאוּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ בְּאֵמֶת, כִּי אֵין מִי שִׂוִּידַע לְכוּן זֹאת, יִדְעַת כָּל־זֶה, כִּי אֵין מִי שִׂוִּידַע לְכוּן זֹאת, כִּי אִם אֶתָּה לְבַד.

עַד שְׁנֵזֶפֶה כְּלָנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, לְבָא דְכָל עַלְמָא, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם סִגְלָה, עִם הַנְּבָחָר מִכָּל הָעַמִּים, יִהְיֶה נֶעֱשֶׂה לְבִי לְמָקוֹם שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת שֵׁם בְּכַחֲנִית לְבִי, וְכָלֵנוּ כְּאֶחָד, נִתְדַבֵּק אֵלֶיךָ וְנִתְלַהֵב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת.

עַד שְׁנֵזֶפֶה לְהַכְלִיל בְּךָ בְּאֵמֶת, לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצָּח נִצָּחִים. וְיִקָּים בָּנוּ מִקְרָא

☪ [ה] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב לַה ☪
 (על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב עב, 'חַיִּים נִצָּחִים')
 "קַח לְךָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן, אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ"
 (בַּמִּדְבָּר כז, יח)

וְתַמְלֵא אוֹתִי "רוּח־אֱלֹהִים, בְּחַכְמָה, וּבְתַבּוּנָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלָאכָה", בְּמִלְאֶת הַקְּדוֹשׁ בְּאֵמֶת.

וְאַזְכָּה לְקַבֵּל הַרוּח־אֱלֹהִים, שֶׁהֵם הַמְּחִין הַקְּדוֹשִׁים, מֵהַצְדִּיק־הָאֱמִתִּי, מִנְּהִיג־הַכּוֹלֵל, חָכֵם־הַכּוֹלֵל בְּאֵמֶת, שֶׁהוּא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂוִּידַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד", שֶׁהוּא כָּלוּל מִכָּל הַמְּחִין, וּמִכָּל הַרוּח־אֱלֹהִים, הַכּוֹלֵל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

וְתַעֲזָרְנִי, שְׁאֲזַכָּה עַל־יַדִּי הַרוּח־אֱלֹהִים, הַזֶּה, לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי־דְאוּרֵי־תַא אֲמִתִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב. וְאַזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחַת־רוּחַ לְפָנֶיךָ עַל־יַדִּי הַחֲדוּשֵׁי־דְאוּרֵי־תַא, שְׁתּוֹכְנִי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה תָּמִיד.

☉ [ו] לקוטי תפלות ח"ב ז ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"

(במדבר כז, יז)

ועתה עתה, אדונינו, מורינו, ורבותינו, אבותינו, הודינו, זיינו, ותפארתנו, עטרת-ראשנו.

אן פניתם, אן פניתם, על מי עזבתם אותנו, על מי נטשפתם מעט הצאן הזה, בין דבים ואריות וחיות רעות רבים מאד.

והיכן היא ההשאה שהשאתם אחריכם להנהיג את ישראל במקומכם, כמו שאתם רוצים באמת, פי נשארנו "פתרן בראש ההר, וכנס על הגבעה". ולמה "תהיה עדת יהוה, כצאן אשר אין להם רועה".

המזכירים את יהוה, אל דמי לכם, אל תחרישו ואל תשקטו, עד אשר ישלח לנו מושיע ורב ומנהיג אמתי, להצילנו מעונות ומחטאים, ומפל מיני פגמים שבעולם, ויקרבנו אליו ותפרך ולעבודתו, חיש קל מהרה.

ובאשר החלתם חסדכם עמנו, פן תגמרו בעדנו. ו"מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה", שנזכה גם בדור הזה למנהיג אמתי, ש'יהיה בבחינת 'משה', פי "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", וכבר הבטחתנו: "שלא תעזבו אותנו לעולם".

☉ [ז] לקוטי תפלות ח"ב יט ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב כ, 'מפרסמים קדם זמנם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"

(במדבר כז, יז)

"זכר רחמיך יהוה וחסדיך, פי מעולם המה", ואל תעזבנו ואל תטשנו בדור העני הזה, ושלח לנו מנהיגים אמתיים, ש'יהיו ראויים להנהיג אותנו באמת פרצונך הטוב, "ולא תהיה עדת יהוה, כצאן אשר אין להם רעה".

☉ [ח] לקוטי תפלות ח"ב כח ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב לט, 'לכו חזו מפעלות השם')

"ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה"

(במדבר כז, יז)

"רעה ישראל האזינה, נהג כצאן יוסף, ישב הפרוכים הופיעה". רבונו של עולם, מלך מנהיג ומושל, מלא רחמים, אשר חמלת עלינו בחמלתך הגדולה, ושלחת לנו מושיע ורב, גואל ישראל וקדושו.

הוא משה רבנו עליו השלום, אשר הוציאנו מאפלה לאורה, מחשך לאור גדול, ונתן לנו את התורה, והאיר עינינו, והודיענו אמתת אמונתך הקדושה.

ומעצם גדלתו הנפלאה, היה יכול להאיר גם בהפחות שפפחותים כמונו היום, להודיע לכל גדלתך וגבורתך, "לפקח עינים עורות", להאיר עיני כל ישראל, אפלו אותם שהם

בבחינת 'רגלין', שיוכלו להעמיק בדעתם, להשיג התכלית האמתית מכל הברואים שבעולם, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על-ידי כל הבריות שבעולם, ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת.

אשרי הדור שזכו למנהיג כזה, אשרי עינים שזכו לראותו, אשרי אזנים שזכו לשמע דברי אלקים חיים מפיו הקדוש והנורא, שהיתה שכינה מדברת מתוך גרונו.

ועתה יהוה אלהינו אבינו אתה, הט אזנך לשועתנו, "פקח עיניך וראה שממתינו", וחוס ורחם עלינו, והורנו ולמדנו מה נעשה עתה, מה נפעל עתה, אל מי נפנה לעזרה, "הגידה לי שאהבה נפשי, איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים".

הודיענו נא, באיזה דרך נשוטט לבקש 'מנהיג אמת' כזה, פי לעצם שפלותנו וחסרונותנו עתה, וכלנו אין פנינו יפות כלל, אין מי שיוכל לעזור אותנו, פי אם 'רבי' ו'מנהיג אמת', שיהיה באמת בבחינת 'משה רבנו' עליו-השלוש.

שיוכל להאיר גם בנו הדעת-הקדוש, שנזכה על-ידי-זה לבא אל התכלית האמתית, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על-ידי כל הבריות שבעולם.

אשר כלם נבראו רק בשביל זה, כדי שיזכה האדם להפיר אותך על-

ידם, שזה עקר התכלית של כל הבריאה בכלל ובפרט.

ואיך זוכין למצא מנהיג כזה. איה, איפוא הוא, איה מקום כבודו, איה העצה והתחבולה שנזכה למוצאו.

פי אם אמנם גם עתה נמצאים צדיקים ומנהיגי ישראל, "אדני עליהם יחיו", ויארך ימיהם ושנותיהם. אבל הלא כל המפרסמים כלם יודו בעצמם ולא יבושו: "שאין להם זה הפח שהזכרנו לפניך, שהוא הפח של משה רבנו", להאיר בנו הדעת הזה, שישגיג כל אחד ואחד התכלית האמתית בזה העולם מכל הדברים שבעולם, אשר לכך נוצרנו".

ועתה, מה נעשה ומה נפעל, מי יקום בעדנו. אוי, "מי יקום יעקב פי קטן הוא". 'מריה דעלמא כללא', מרחם על הארץ, מרחם על הבריות, אשר "נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן".

איה רחמנותך על ישראל עם קדשך עתה, על מי נטשת מעט הצאן הזה, על מי עזבת אותנו, חלושי כח כאלה, פחותי ערך כמונו היום.

ראה עמידתינו דלים ורקים, אשר השחרו פנינו מפני חטאתינו, ונכפפה קומתנו מפני עונותינו. אל מי ננוס לעזרה, "המאוס מאסת את יהודה, אם בציון געלה נפשך, מדוע הפיתנו ואין לנו מרפא, קוה לשלום ואין טוב, ולעת מרפא והנה בעתה". האם הפקרת את עמך ישראל חלילה.

הלא כבר הבטחתינו: שאפלו בתקף ירידתנו, בעמק הגלות הזה בגוף ונפש פמונו היום, לא תעזבנו ולא תמאסנו לעולם.

כמו שכתוב: "ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, לא מאסתיים ולא געלתיים לכלתם, להפר בריתי אתם, כי אני יהוה אלהיהם". וכתוב: "ולא דבר יהוה, למחות את שם ישראל מתחת השמים".

וכתיב: "כי לא יטש יהוה את עמו, בעבור שמו הגדול, כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם". וכתוב: "כי לא יטש יהוה עמו, ונחלתו לא יעזב".

ובהנה וכהנה עוד הבטחות הרבה, אשר הבטחת את אבותינו, לעזרנו ולהושיענו בכל דור ודור.

ועתה עתה, איה רחמנותך, איה נפלאותך, ולמה "תהיה עדת יהוה, פצאן אשר אין להם רועה".

חום וחסד עלינו, חוס ורחם עלינו. וזכנו ועזרנו, להתפלל ולהתחנן לפניך על-זה הרבה, לצעק ולזעק זעקה גדולה ומרה, ולבכות לפניך בכל יום על-זה בדמעות-שליש.

עד שתחננו ותעננו ותחמל עלינו, ותתן לנו רועה ישראל, מנהיג אמתי, מנהיג רחמן, כמו 'משה-רבנו'. רועה נאמן, שיוכל לעסק בתקוננו, להשיבנו אליך באמת.

ויאיר גם בנו, השגת דעתו הקדושה, ופקח עיני דעתנו בקדושה ובטהרה גדולה, שנזכה גם אנחנו להשיג התכלית האמתי מכל הברואים שבעולם, ולהפיר אותך באמת, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך לנצח.

מלא רחמים, יהוה פקח עינינו, ונראה ונבין ונשפיל האמת לאמתו, איך להתנהג עתה, באפן שנזכה לבקש ולמצא מנהיג אמתי כזה, שיביאנו בחיינו לתכלית האמתי.

כי אין לנו על מי להשען, כי עם עליך אבינו שבשמים. "אנחנו החמר, ואתה יצרנו, ומעשה ידך כלנו. עליך יעזב חלכה, יתום אתה היית עוזר".

כי אתה לבד יודע צפון לבנו, ואיך לעזרנו עתה בכל הענינים, ובפרט בענין זה אשר בו תלוי הכל, שנזכה למצא המנהיג האמתי שהוא בבחינת 'משה רבנו', שיוכל להביאנו לתכלית האמתי והנצחי מהרה בחיינו.

והשוב בעיניך עשה עמנו, כי אנו משליכים כל יהבנו עליך, "ואני תמיד איחל", "עד ישקיף וירא יהוה משמים", וישוב אלינו וירחמנו, וכאב את בן ירצנו, ויחזיר לנו העטרה ליושנה, ויתן לנו רועה כלבבו. ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונתתי לכם רועים כלבי, ורעו אתכם דעה והשכל".

ותמהר ותחיש לגאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה:

בין-הערבים, תמחל לנו על כל העונות של היום.

כי אתה יודע גדל הרחמנות שעל ישראל, כשהם נופלים בעונות חס-ושלום, אשר אין רחמנות בעולם גדול מזה.

כי אתה יודע, עצם קדשתנו בשרשנו, ועצם דקותנו ורוחניותנו, שאנו רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שיך לנו כלל, ואין אנו יכולין לשא עלינו על משאוי העונות, אפלו יום אחד.

ועקר הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות, הוא להוציא אותנו מעונות וחסאים ופגמים, אשר רק זה הוא עקר הרחמנות האמתית, ואין שום רחמנות בעולם נחשב כלל, פנגד זה הרחמנות.

על-כן ברחמיה נתת לנו את בית-המקדש, לכפר על כל עונותינו. ומעת אשר חרב בית-מקדשנו, חשכו עינינו, ואין אנו יכולים לנקות עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו, אשר צרה הזאת גדולה מכל הצרות שבעולם, כאשר נגלה לפניך אדון כל. וכבר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה מיום החרבן, אשר אנו הולכים תועים וחשכים כיתומים ואין אב.

אדון הקל עלנו, ושלח ישע לגאלנו, חוס וחמל ורחם עלינו, ואמר לצרותינו די. ותמהר ותחיש לגאלנו גאלה שלמה, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון.

"והקמתי עליהם רועה אחד, ורעה אתהן את עבדי דויד, הוא ירעה אתם, והוא יהיה להן לרעה. ואני יהוה אהיה להם לאלהים, ועבדי דוד נשיא בתוכם, אני יהוה דברתי".

ונאמר: "ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם, והושעתי אתם מכל מושבתייהם אשר חטאו בהם, וטהרתי אותם, והיו לי לעם, ואני אהיה להם לאלקים. ועבדי דוד מלך עליהם, ורועה אחד יהיה לכלם, ובמשפטי ילכו, וחקותי ישמרו ועשו אותם. יהוה אלהים צבאות השיבנו, האר פניך ונושעה".

ט [ט] לקוטי-תפלות ח"ב ז

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ונהגם')

"את הכבש אחד תעשה בבקר, ואת הכבש

השני תעשה בין הערבים" (במדבר כח, ד)

שנזכה שיבנה בית-המקדש במהרה, ונזכה להקריב 'קרוב התמיד' שיכפר עלינו

- התפלה הזו מיחד גם לימי 'בין-המצרים' -

ותרחם עלינו, ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו במהרה בימינו, ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, לטהרנו מעונותינו ולסלח חטאתינו.

ונזכה להקריב לפניך בכל יום ויום, קרבנות התמיד בבקר ובערב. ובזכות התמיד של שחר, תמחל לנו על כל העונות של לילה. ובזכות התמיד של

וְתִגְאֹל וְתִפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ, מִכָּל הַחַטָּאִים
וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, וּמִכָּל מִינֵי
פְּגָמִים שְׁבַעְעוֹלָם, וּמִכָּל הַתְּאוּת וְהַמְדוּת
רְעוּת.

וְתִבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ בְּיַזְבִּיחַ עוֹלָם
עָדִי עַד, וַיֵּשׁוּבוּ כְּהֹנִים
לְעִבּוֹדְתֶם, וְלוֹיִים לְדוֹכְנֶם, וַיִּשְׂרְאֵל
לְמַעַמְדֶם.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם
עָלֵינוּ, טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ,
שׁוֹבֵה אֱלֹהֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אַבוֹת
שָׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵּיתְךָ כְּבַתְחִלָּה, וְכוֹנֵן
מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנּוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ,
וְשִׁמְחֵנוּ בְּתִקּוּנּוֹ. וְהֵשֵׁב כְּהֹנִים לְעִבּוֹדְתֶם,
וְלוֹיִים בְּדוֹכְנֶם לְשִׁירֶם וּלְזִמְרֶם, וְהֵשֵׁב
יִשְׂרָאֵל לְגוּיָהֶם. וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת
קַרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין כְּסִדְרִין,
וּמוֹסְפִין כְּהִלְכָתְךָ.

☪ [י] תְּפִלּוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"א כא ☪
 (על-פי לקוטי-מזוהר"ן ח"א קנא, סגולה
 לזרע של קימא, לעיל באות כו)
 "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא)
 בענין: הסגולה לזרע של קימא, לומר
 פרשת "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם"

עָלֵינוּ וְעַל כָּל יוֹצְאֵי־חַלְצֵינוּ, חַיִּים טוֹבִים
וְאֲרוּכִים.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: "כִּי
מִיַּתֵּת הַבָּנִים כְּשֶׁהֵם קְטַנִּים
רַחֲמָנָא־לִיצְלָן, זֶה נִמְשָׁךְ מִסוּד פְּגִימַת
הַלְבָּנָה, שְׁמֶשֶׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת "מְאֵרַת
חֶסֶד וָאֱוִ"ו", שֶׁהוּא אֶסְכְּרָה לְרַבֵּי חֶסֶד
וְשָׁלוֹם".

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ גַם־כֵּן: "שְׁפִרְאֵשׁ־
חֲדָשׁ, שְׁאֲזִי מִתְחַלֵּת הַלְבָּנָה
לְהַתְמַלְאוֹת וּלְהַתְתַקֵּן, וְאֲזִי זְמַן כְּפָרָה
לְכָל תּוֹלְדוֹתֶם, כִּי אֲזַ נִמְשָׁךְ כְּפָרָה
וּסְלִיחָה וְהַמְתַקָּה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתֶם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שִׁיחָה נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים
טוֹבִים וְאֲרוּכִים".

עַל־כֵּן חוֹס וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ
לְקַבֵּל קִדְשַׁת רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים
כְּרַאוּי.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה
לְאַרְצֵנוּ, וְתִטְעֵנוּ בְּגְבוּלָנוּ, וְשֵׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ קַרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין
כְּסִדְרָם, וּמוֹסְפִים כְּהִלְכָתֶם. וְאֶת מוֹסְפֵי
רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים, נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצּוֹת רְצוֹנְךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, מִפִּי
כְּבוֹדְךָ כְּאָמֹר:

"וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה
לָה', פְּרִים בְּנֵי בָקָר
שָׁנִים, וְאִיל אֶחָד, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה
שְׁבַעַת תְּמִימִם. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם
כְּמִדְבַר, שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר, וּשְׁנֵי

רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים לְעֹמֶךָ נִתַּת, זְמַן כְּפָרָה
לְכָל תּוֹלְדוֹתֶם. רַבּוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנוּ בְּתוֹךְ כָּל־יִשְׂרָאֵל, לְגַדֵּל
אֶת כָּל בְּנֵינוּ, לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשֵׂים־
טוֹבִים, וְהִצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צַעַר
גָּדוֹל בְּנֵים חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, וְתִמְשִׁיךְ מֵעַתָּה

עֲשֶׂרְנִים לְאֵל, וְעֲשָׂרוֹן לְכַבֵּשׁ. וַיִּין
בְּנִסְכּוֹ. וְשָׁעִיר לְכַפֵּר. וְשְׁנֵי תְּמִידִים
כֹּהֲלֹכְתָם."

כִּי בַעֲמֹךָ יִשְׂרָאֵל בְּחִרְתָּ מִכָּל הָאֲמוֹת,
וְחָקִי רֵאשִׁי-חֲדָשִׁים לָהֶם קִבְעָתָ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ:
"שְׁכַשְׁעוּ סֻקִּים
הַקְּרַבְנוֹת, נִחַשְׁבַּ לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְנוּ כָּל
הַקְּרַבְנוֹת בְּזַמְנָם וּבְמִקוֹמָם כֹּהֲלֹכְתָם."

עַל-כֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁעַל-יְדֵי
אֲמִירַת פְּרִשְׁת "וּבְרֵאשִׁי
חֲדָשִׁיכֶם", בְּאִיזָה זְמַן שֶׁנֶּאֱמַר אוֹתָהּ
הַפְּרָשָׁה, אֶפְלוֹ שֶׁלֹא בְּרֵאשִׁי-חֲדָשׁ, יִהְיֶה
נִחַשְׁבַּ לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְנוּ קְרִבְן רֵאשִׁי-
חֲדָשׁ בְּזַמְנּוֹ.

וְתַמְשִׁיךְ עַל-יְדֵי-זֶה בְּחִינַת תְּקוּן וּמְלוּי
הַלְבָּנָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה
נִמְשָׁךְ פְּפָרָה וְסְלִיחָה וְהַמְתָּקָה, עַל כָּל
תּוֹלְדוֹתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׂיִזְכּוּ לְחַיִּים
טוֹבִים וְאֲרוֹכִים.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, לְמַלְאוֹת פְּגִימַת
הַלְבָּנָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוֹם מְעוֹט,
וַיִּהְיֶה אֹר הַלְבָּנָה כְּאֹר הַחֲמָה, כְּאֹר
שְׁבַעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁהִיְתָה קֶדֶם
מְעוֹטָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "אֵת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
הַגְּדֹלִים", וַיִּקְּיֵם בְּנוֹ מִקְּרֵא שְׁכַתוֹב:
"וּבִקְשׁוּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דְּוִיד
מֶלֶכְכֶם", אָמֵן.

